

Ημέρα Μνήμης των
Ελλήνων Εβραίων
ηρώων σελ.3

Σαμ Προφέτα
Αφιέρωμα σελ.22

Στις 7 Νοεμβρίου 1911, ένα καράβι έφτανε στα ήρεμα νερά του Θερμαϊκού Κόλπου. Με αυτό ταξίδευε ο 25-χρόνος Νταβίντ Μπεν-Γκουριόν, ο οποίος ερχόταν στην Θεσσαλονίκη για να μάθει Τουρκικά ούτως ώστε να συνεχίσει τις σπουδές του στη νομική στην Κωνσταντινούπολη.

Στην Θεσσαλονίκη παρέμεινε για περίπου 10 μήνες χωρίς ωστόσο να μπορέσει να ενσωματωθεί στην εβραϊκή ζωή. Γεννημένος στη σημερινή Πολωνία δεν γνώριζε Ισπανοεβραϊκά, γεγονός που έκανε δύσκολη την επικοινωνία του με τους εβραίους της πόλης.

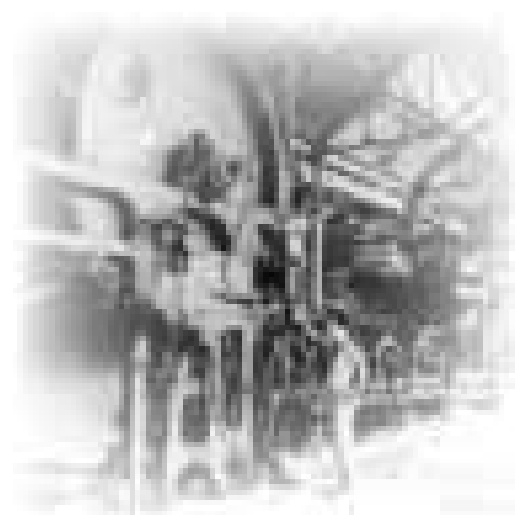
Παρόλ' αυτά, κατά τη διάρκεια της διαμονής του, παρατηρούσε με προσοχή την οργάνωση και τη λειτουργία της Κοινότητας, η οποία καθιστούσε την Θεσσαλονίκη «μια Εβραϊκή πόλη μοναδική στον κόσμο», όπως έγραψε ο ίδιος αργότερα. Ήταν μάλιστα ιδιαίτερα εντυπωσιασμένος από το γεγονός ότι οι εβραίοι της πόλης ασχολούνταν με όλα τα επαγγέλματα, από βιομήχανους, γιατρούς και δικηγόρους, μέχρι μικροεμπόρους, τεχνίτες και χαμάληδες. Λέγεται μάλιστα ότι η Θεσσαλονίκη υπήρξε για αυτόν αργότερα το μοντέλο για την ίδρυση και ανάπτυξη του μοντέρνου κράτους του Ισραήλ.

Μερικές από αυτές τις πτυχές της πλούσιας και πολύμορφης ιστορίας της Κοινότητάς μας προσπαθούμε να προβάλουμε μέσα από τις σελίδες του El Avenir που κρατάτε στα χέρια σας. Παράλληλα παρουσιάζουμε τις πρόσφατες δραστηριότητες της Κοινοτικής ζωής, και τα νέα του σχολείου, της νεολαίας, του μουσείου, της κατασκήνωσης και των άλλων φορέων.

Το έργο μας είναι μια διαρκής πρόκληση: πώς να συνοψίσουμε τις πολλές εκδηλώσεις της Κοινότητας ενώ παράλληλα να παρουσιάσουμε ενδιαφέροντα θέματα σχετικά με τη μακραίωνη εβραϊκή παράδοση και κληρονομιά της πόλης. Ελπίζουμε σε κάθε τεύχος να γινόμαστε όλο και καλύτεροι, με τη δικιά σας βοήθεια και συνδρομή.

Κλείνοντας, θα θέλαμε να αποτίνουμε φόρο τιμής στον αείμνηστο Λέλο Αρούχ, μέλους της επιτροπής μας, αγαπητού φίλου και ακούραστου εθελοντή της Κοινότητας. Ο Λέλος υπήρξε πηγή έμπνευσης για όλους μας και ο ζήλος και η αφοσίωσή του θα μείνουν για πάντα χαραγμένες στη σκέψη μας. Αυτό είναι το τελευταίο τεύχος για το οποίο συνεργαστήκαμε και είναι αφιερωμένο στη μνήμη του.

Καλή Ανάγνωση!

...περιεχόμενα

Ημέρα Πένθους.....5

Γιομ Αατμαούτ..... 6

Άρθρα-Ειδήσεις..... 7

Εκδηλώσεις-Πολιτιστικά..... 10

Εβραϊές Ρεμπέτισσες 14

Σχολείο 18

**Αφιέρωμα
Σάμ Προφέτα 22**

March of the Living 2009 28

**Εβραϊκό Μουσείο
Θεσσαλονίκης..... 32**

Μακαμνή..... 34

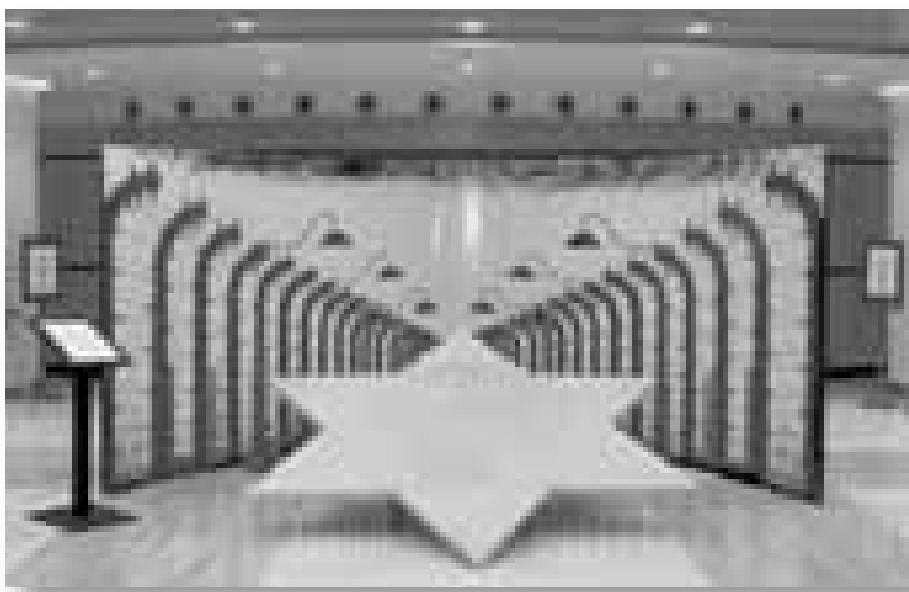
Κατασκήνωση..... 35

Ψηφίσματα-Ανακοινώσεις.... 37

Ημέρα Μνήμης των Ελλήνων Εβραίων Ηρώων και Μαρτύρων του Ολοκαυτώματος

Την Κυριακή 25 Ιανουαρίου 2009, η Νομαρχία Θεσσαλονίκης και η Ισραηλιτική Κοινότητα Θεσσαλονίκης, οργάνωσαν τελετή για την Ημέρα Μνήμης των Ελλήνων Εβραίων Μαρτύρων και Ηρώων του Ολοκαυτώματος, στο Μνημείο Ολοκαυτώματος των Ελλήνων Εβραίων της Θεσσαλονίκης, παρουσία του Αρχιεπισκόπου Αμερικής κ. Δημητρίου, των Αρχών της πόλης, εκπροσώπων του Διπλωματικού Σώματος, των Σωματίων Ασφαλείας, των πολιτικών κομμάτων και πλήθους κόσμου ενώ την Κυβέρνηση εκπροσώπησε ο Υπουργός Μακεδονίας Θράκης κ. Σταύρος Καλαφάτης.

Χαιρετισμούς απηύθυναν ο Υπουργός Μακεδονίας Θράκης κ. Σταύρος Καλαφάτης, ο πρέσβης του Ισραήλ κ. Αλί Γιάχια, ο Νομάρχης Θεσσαλονίκης κ. Παναγιώτης Ψωμιάδης, εκ μέρους του Δημάρχου Θεσσαλονίκης, ο Αντιδήμαρχος Αρχιτεκτονικού και Τοπογραφίας κ. Βενιαμίν Καρακωστανόγλου, ο Πρόεδρος του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου κ. Μωυσής Κωνσταντίνης και ο Πρόεδρος της Ισραηλιτικής Κοινότητας κ. Δαβίδ Σαλιτιέλ. Στη διάρκεια της τελετής ο πρέσβης της Ομο-

σπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας κ. Βόλφγκανγκ Σουλτχάις διάβασε μήνυμα του Υπουργού Εξωτερικών κ. Γκούντερ Γκλόσερ. Κύριος ομιλητής ήταν ο καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου και Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Ευάγγελος Βενιζέλος. Οι ομιλητές επεσήμαναν τη σημασία της διατήρησης της μνήμης του Ολοκαυτώματος και της εκπαίδευσης των νεότερων γενιών για την αποφυγή νέας τραγωδίας.

Ακολούθησε κατάθεση στεφάνων από εκπροσώπους των Αρχών, του Διπλωματικού Σώματος, Σωματείων, εκπροσώπων των Ισραηλιτικών Κοινοτήτων Ελλάδος και Συλλόγων της πόλης.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας ακολούθησε τελετή στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης παρουσία του Αρχιεπισκόπου Αμερικής κ. Δημητρίου, των Αρχών της πόλης, εκπροσώπων του Διπλωματικού Σώματος, των Σωματίων Ασφαλείας, των πολιτικών κομμάτων και πλήθους κόσμου ενώ την Κυβέρνηση εκπροσώπησε ο Υπουργός

Ημέρα Μνήμης των Ελλήνων Εβραίων Ηρώων και Μαρτύρων του Ολοκαυτώματος

Μακεδονίας Θράκης κ. Σταύρος Καλαφάτης. Κύριος ομιλητής ήταν ο Σεβασμιότατος Αρχιεπίσκοπος Αμερικής κ. Δημήτριος, η αμεσότητα των λόγων του οποίου συνεπήρε το κοινό. Χαιρετισμούς απηύθυναν ο Υπουργός Μακεδονίας Θράκης κ. Σταύρος Καλαφάτης, ο Δήμαρχος Θεσσαλονίκης, κ. Βασίλης Παπαγεωργόπουλος, ο Πρόεδρος του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου κ. Μωυσής Κωνσταντίνης και ο Πρόεδρος της Ισραηλιτικής Κοινότητας κ. Δαυίδ Σαλτιέλ. Η Διευθύντρια του Διπλωματικού και Ιστορικού Αρχείου του Υπουργείου Εξωτερικών κ. Φωτεινή Τομαή ανέγνωσε μήνυμα της Υπουργού Εξωτερικών κ. Ντόρας Μπακογιάννη.

Το πρόγραμμα της εκδήλωσης περιλάμβανε την προβολή της ταινίας μικρού μήκους «Η εικόνα της μνήμης: κινηματογράφος και Ολοκαύτωμα». Η ταινία που βασίστηκε σε μια ιδέα του αείμνηστου Λέλου Αρούχ και ήταν συμπαραγωγή της Μελένιας Αρούχ και του Χαράλαμπου Μιχαλόπουλου, αφορούσε τη συλλογική μνήμη της ανθρωπότητας για το Ολοκαύτωμα μέσα από τον κινηματογράφο.

Στη συνέχεια, ο Avshalom Sarid στη βιόλα, η Irena Friendland στο πιάνο και ο Eduard Don στο κλαρινέτο εκτέλεσαν έργα των Sheriff και Bruch.

Στο τέλος της τελετής ο Σεβασμιότατος Αρχιεπίσκοπος Αμερικής κ. Δημήτριος, Έξαρχος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ανακηρύχθηκε επίτιμο μέλος της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης. ■

Ο πρόεδρος της Ι.Κ.Θ. κ. Δαυίδ Σαλτιέλ
επιδίδει αναμνηστικό δώροστον Σεβασμιότατο
Αρχιεπίσκοπο Αμερικής κ. Δημήτριο
(επάνω αριστερή σελίδα).

Avshalom Sarid, Irena Friendland και Eduard Don
(κάτω αριστερή σελίδα).

Ο Διδάκτωρ Οικονομικής Ιστορίας του Α.Π.Θ.
Ευάγγελος Χεκίμογλου
(επάνω δεξιά σελίδα).

Την Κυριακή 26 Απριλίου 2009 τελέσθηκε επιμνημόσυνη δέηση για την Ημέρα Πένθους για τα θύματα του Ολοκαυτώματος στην Ιερά Συναγωγή Μοναστηριωτών. Την τελετή τίμησαν με την παρουσία τους εκπρόσωποι των αρχών της πόλεως, του διπλωματικού σώματος, των σωμάτων ασφαλείας, τοπικοί βουλευτές αλλά και πλήθος κόσμου.

Κεντρικός ομιλητής ήταν ο Διδάκτωρ Οικονομικής Ιστορίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Ευάγγελος Χεκίμογλου, ο οποίος αναφέρθηκε στη νομοθεσία που σχετίζεται με τα φαινόμενα ρατσισμού, μισαλλοδοξίας και άρνησης του Ολοκαυτώματος. Ο πρόεδρος της Ι.Κ.Θ. κ. Δαυίδ Σαλτιέλ, στο χαιρετισμό του τόνισε τη σημασία διατήρησης της μνήμης του Ολοκαυτώματος για να μην επαναληφθούν τα τραγικά γεγονότα που οδήγησαν στο χαμό των 50.000 αδελφών μας. Τέλος, δύο παιδιά της Κοινότητάς μας, ο Σόλων Σολωμόν και ο Ισαάκ Σασσών μοιράστηκαν τις εντυπώσεις τους από τη φετινή συμμετοχή τους στο March of the Living. ■

Γιομ Αατμαούτ Ημέρα Ανεξαρτησίας του κράτους του Ισραήλ

Η συμπλήρωση 61 ετών ανεξαρτησίας του σύγχρονου κράτους του Ισραήλ γιορτάστηκε στην Κοινότητά μας, στις 29 Απριλίου 2009 παραδοσιακά αλλά και πρωτότυπα.

Στη Συναγωγή Γιαντ Λεζικαρόν την επιμνημόσυνη δέηση για τους πεσόντες στους πολέμους του Ισραήλ και για τα θύματα της τρομοκρατίας ακολούθησε δοξολογία για την ίδρυση του κράτους και προσευχές για τους στρατιώτες και τους πολίτες της χώρας.

Στην αίθουσα του κοινοτικού κέντρου Ιτσάκ Ράμπιν ακολούθησε ανασκόπηση των 61 ετών της χώρας, την οποία επιμελήθηκε το Μερκάζ Αντραχά - Κέντρο Εβραϊκής Επιμόρφωσης και στην οποία συμμετείχαν ενεργά μέλη της Νεολαίας, παιδιά και δάσκαλοι του Σχολείου μας, μέλη των επιτροπών του Μερκάζ Αντραχά και των Πολιτιστικών Δραστηριοτήτων, και άλλα μέλη της Κοινότητας και μέλη του Κοινοτικού Συμβουλίου. Για τον κάθε χρόνο επιλέχτηκε ένα ξεχωριστό γεγονός και χαρακτηριστικές φωτογραφίες συνόδευαν την αφήγηση. Το τέλος της εκδήλωσης φυσικά ήταν εντυπωσιακό και συγκινητικό καθώς η χορωδία της Νεολαίας παρέσυρε το κοινό σε τραγούδια και τα 61 κεριά της τούρτας φύσηξαν τα παιδιά και οι νέοι μας, ευχόμενοι όλοι ΕΙΡΗΝΗ στο κράτος του Ισραήλ και τον κόσμο όλο. ■

Αρχείο YIVO

Στις 12 Ιουλίου 2009, σε ειδική εκδήλωση στη Ν. Υόρκη παρουσιάστηκε από το Κέντρο για την Εβραϊκή Ιστορία YIVO το ψηφιοποιημένο και καταλογοποιημένο μέρος του προπολεμικού αρχείου της Ι.Κ.Θ.

Κατά τη διάρκεια της τελετής παραδόθηκε στον Δρ. Ισαάκ Μπενμαγιόρ, που εκπροσωπούσε την Ι.Κ.Θ., ψηφιακό αντίγραφο των αρχείων, μικροφίλμ των αρχείων καθώς και αναλυτικός κατάλογός τους.

Τα έγγραφα αυτά αποτελούν μέρος του αρχείου που τηρούσε η Ισραηλιτική Κοινότητα Θεσσαλονίκης πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και κατασχέθηκε από τις Γερμανικές Δυνάμεις Κατοχής το 1943 και περιέχουν μεταξύ άλλων, αποσπάσματα από τα Μητρώα που τηρούσε η Ι.Κ.Θ την εποχή, τα αρχεία του Μπεθ Ντιν, οικονομικά αρχεία, αλληλογραφία κλπ.

Παρουσίαση βιβλίου

Στις 19/1/09 παρουσιάστηκε στην Αίθουσα Ιτοχάκ Ράμπιν το βιβλίο της κ. Ματίλντε Μορθίγιο Ροσίγιο «Ο Σ. Ρ. Ραδιγάλες και οι Σεφαραδίτες της Ελλάδας (1943 - 1946). Το ανθρωπιστικό έργο του Ισπανού διπλωμάτη Σεμπασιάν Ρομέρο ντε Ραδιγάλες.»

Η συγγραφέας Ματίλντε Μορθίγιο και ο διδάκτορας Ιστορίας του Παντείου Πανεπιστημίου, καθηγητής Ισπανικής ιστορίας και πολιτισμού στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο, κ. Δημήτρης Φιλιππής, παρουσίασαν στα μέλη της Κοινότητας έγγραφα της Ισπανικής Πρεσβείας στην Αθήνα για την περίοδο 1943-1946, τα οποία δημοσιοποιήθηκαν για πρώτη φορά, την αλληλογραφία του Υπουργείου Εξωτερικών της Ισπανίας μεταξύ Μαδρίτης, Αθήνας και Βερολίνου αλλά και συνεντεύξεις ατόμων που έζησαν την περίοδο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Η διοργάνωση της εκδήλωσης υποστηρίχτηκε από το Ινστιτούτο Cervantes της Αθήνας και τον Οργανισμό Casa Sefarad-Israel.

ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ του Ηλία Ν. Γιεχασκιέλ

Στις 20 Ιανουαρίου 2009 ο Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων και Πρόεδρος του Ιδρύματος της Βουλής για τον Κοινοβουλευτισμό και τη Δημοκρατία κ Δημήτριος Σιούφας βράβευσε σε ειδική εκδήλωση, στο Ίδρυμα της Βουλής, μεταξύ άλλων και τον Ηλία με “δίκαιο έπαινο” για το χάλκινο μετάλλιο που πήρε πέρσι στην **25^η Βαλκανική Μαθηματική Ολυμπιάδα**, παρουσία του Υπουργού Παιδείας κ Άρη Σπηλιωτόπουλου του Υφυπουργού Παιδείας κ Ανδρέα Λυκουρέντζου, Βουλευτών κι άλλων υπηρεσιακών παραγόντων.

Στις 22 Φεβρουαρίου 2009 στο Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών ο Ηλίας βραβεύτηκε με Χρυσό Μετάλλιο και Τιμητικό Δίπλωμα Α΄ Βραβείου γιατί διακρίθηκε φέτος στην **26^η Εθνική Μαθηματική Ολυμπιάδα**. Η απονομή του βραβείου έγινε από τη Βουλευτή κ. Συλβάνα Ράπτη παρουσία εκπροσώπου του Υπουργού Παιδείας, καθηγητών Πανεπιστημίου και εκπροσώπων πολιτικών κομμάτων.

Βράβευση από τον πρόεδρο της Βουλής κ. Σιούφα.

Από 29/4/09 ως 4/5/09 ο Ηλίας συμμετείχε στην **26^η Βαλκανική Μαθηματική Ολυμπιάδα** που έγινε στο Kragujevac της Σερβίας και πήρε πάλι χάλκινο μετάλλιο.

Τον Ιούλιο του 2009 συμμετείχε στην **50^η Διεθνή Μαθηματική Ολυμπιάδα (IMO)** που έγινε στη Βρέμη της Γερμανίας με τη συμμετοχή άνω των 100 χωρών όπου και πήρε εύφημο μνεία.

Με τις επιτυχίες του αυτές και την άριστη επίδοσή του στο IB του κολλεγίου Ανατόλια έγινε δεκτός με υποτροφία στο Πανεπιστήμιο **Princeton** της Πολιτείας New Jersey των ΗΠΑ όπου και φοιτά από το Σεπτέμβριο 2009.

Του ευχόμαστε ολόψυχα πάντα επιτυχίες και καλότυχος. ■

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα “Καθημερινή” στις 26 Απριλίου 2008.

Θεσσαλονίκη, η συνοικία των «εξοχών»

Είκοσι διατηρητέα αρχοντικά παραμένουν ιστορικοί μάρτυρες μιας πολυπολιτισμικής πόλης από το τέλος του 19ου αι. ως τον Μεσοπόλεμο

Της ΓΙΩΤΑΣ ΜΥΡΤΣΙΩΤΗ

«Υψηρεφή και πολυτελή μέγαρα, κομψότατα και βαρυδάπανα έργα της νεωτέρας αρχιτεκτονικής και κήποι μεγάλοι, κατάφυτοι και δροσερώτατοι, κείνται ένθεν και ένθεν της ευρυτάτης οδού. Ωραία πεζοδρόμια, περικαλλυνόμενα υπό αειθαλών δενδροστοιχιών κοσμούν αυτήν και τέρπουνσι τους διαβάτας. Τα μέγαρα αυτά ανήκουν εις βαθύπλουτους Τούρκους, Εβραίους, Ευρωπαίους, Έλληνες και άλλους...

Τα πεζοδρόμια και η λεωφόρος εν γένει γέμουν κόσμου ποικίλου, όπως μετά των λεωφορείων, των αμαξιών και ίππων, αποτελεί δαιδάλειον πανόραμα. Εκάστη φυλή, τάξις, ηλικία και γένος, εκάστη γλώσσα,

εκάστη ιδιορρυθμία και καλαισθησία έχουν εκεί τους αντιπροσώπους των. Εν τη πανοραμία εκείνη λαλούνται όλα αι γλώσσαι της γης, διότι εις την Θεσσαλονίκην δύνασθε να εύρητε όλας τας φυλάς του κόσμου, πλην της Κινεζικής. Αληθής κοινωνικός κύκεών!»

Το παραπάνω απόσπασμα από το ημερολόγιο του Σκόκου (Αθήνα 1894) είναι λόγια του συγγραφέα Κ. Βαρβουνιώτη, ο οποίος περιγράφει με λεπτομέρεια τη συνοικία των «εξοχών», εκεί όπου κάποτε άνθιζαν αμυγδαλιές, βερικοκιές και τριανταφυλλιές σε τεράστιους κήπους αρχοντικών των εύπορων Θεσσαλονικαίων κατά μήκος της λιθόστρωτης ιστορικής Λεωφόρου των Εξοχών. Ήταν η περίφημη συνοικία των «εξοχών» ή «Πύργων» που απλωνόταν από τον Λευκό Πύργο ως τη Βίλα Αλλατίνι κατά μήκος της Λεωφόρου Βασιλίσσης Ολγας ως τις

δανδελωτές ακρογιαλιές. Εκεί, στις 5 Μαρτίου του 1913 δολοφονήθηκε ο βασιλιάς Γεώργιος Α΄ από τον Αλέξανδρο Σχινά στη διάρκεια ενός συνηθισμένου του περιπάτου απέναντι από το κτίριο του Γ΄ γυμνασίου στη διασταύρωση των οδών Βασ. Ολγας και Αγίας Τριάδος. Εκεί στεγάζονταν όλα τα προξενία ως τον Μεσοπόλεμο, εκεί ζούσαν οι μεγαλοαστοί της Θεσσαλονίκης (βιομήχανοι καπνέμποροι και επιχειρηματίες) που δαπανούσαν έως και 30-40.000 λίρες για πολυτελείς κατοικίες.

Η λεωφόρος των Εξοχών ή των Πύργων που υμνήθηκε από συγγραφείς και περιηγητές δεν υπάρχει πια. Χάθηκε πίσω από τον εκσυγχρονισμό της πόλης με την ομοιογενή ανοικοδόμηση που εξαφάνισε την ιδιαιτερότητά της. Τη θέση της πήρε η πολύβουη και πολυσύχναστη Βασιλίσσης Ολγας παραδομένη στο αυτοκίνητο και στις πολυώροφες πολυκατοικίες που ισοπέδωσαν αρχοντικά και ολάνθιστους κήπους, θερινά σινεμά και ψαροταβέρνες στο κύμα της θάλασσας.

Πλούτος και ποικιλία ρυθμών

Είκοσι περίπου διατηρητέα σήμερα κτίσματα της συνοικίας των «Εξοχών» παραμένουν μάρτυρες αυτής της περιοχής και μιας εποχής που εκπροσωπούσε την αρχοντιά, την κοινωνική και την οικονομική τάξη μιας πολυεθνικής πολυπολιτισμικής δυτικόφιλης και «ανατολίτικης» ταυτόχρονα Θεσσαλονίκης από το τέλος του προπερασμένου αιώνα ως τον Μεσοπόλεμο. Αποτελούν μοναδικά δείγματα της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς που γλίτωσαν από την αντιπαροχή και την κατάρρευση. Μερικά, ανασπλινωμένα διατηρούν τη λάμψη τους, άλλα καταρρέουν, όλα όμως ασφυκτούν κάτω από πολυώροφες πολυκατοικίες.

«Μια γλυκιά ανάμνηση είναι πια η συνοικία των Εξοχών. Όλοι είμαστε μια γεγονιά. Με ωραία μεγάλα και πολυτελή αρχοντικά που περιβάλλονταν από ευρύτατους ολάνθιστους κήπους διαμορφωμένους για περιπάτους και ξεκούραση σε βαθύσκια κίσκια. Με μεγάλες αίθουσες, καταπράσινα κήπους γεμάτους λουλούδια και πολλές -πέρα πολλές- τριανταφυλλίες που όταν άνθιζαν ήταν ένα ευδοκίμο παράδεισο», περιγράφει με συγκίνηση στην «Κ» η κ. Ελένη Καραδήμου.

Εγκαταστάθηκε στη συνοικία τη δεκαετία του '30 σε ηλικία επτά ετών σε μια μονοκατοικία επί της σημερινής Βαφοπούλου, μια κάθεται της περιήγησης λεωφόρου των Εξοχών σ' ένα μοντέρνο αλλά ευρύχωρο σπίτι, πρωτοποριακό για την εποχή του. Γύρω από αυτήν απλώνονταν οι πολυτελείς επαύλεις: η περίφημη Βίλα Μπιάνκα του Φερνάντες: «Ακόμη ως σήμερα έχω την εικόνα από τα τρία πανέμορφα κατάξανθα παιδιά της οικογένειας που περπατούσαν στον ολάνθιστο κήπο με την καλοντυμένη νταντά τους», το αρχοντικό Σιάγα «ένα παλάτι γεμάτο πολυτέλεια, πανάκριβα έπιπλα και χαλιά», τη βίλα Μορντόχ (Δημοτική Πνακοθήκη), το σπίτι του Φλόκα με τον ωραίο κήπο, του Γεωργιάδη (Φιξ), του Ασαέλ, της εβραϊκής οικογένειας που έζησαν την ιστορία της Άννα Φρανκ», λέει η κ. Καραδήμου.

Τα παλαιότερα

Από τα σωζόμενα αρχοντικά το πιο παλιό υπολογίζεται ότι είναι το κτίριο που στεγάζει το Πολιτιστικό Κέντρο της Εθνικής Τράπεζας (Βασ. Ολγας 108) και το διπλάνο του το «κόκκινο σπίτι» το Cha-teau mon bonheur» (Πύργος η ευτυχία μου). «Δεν υπήρχε κανένα διάταγμα που να δείχνει πότε ιδρύθηκε η συνοικία. Ωστόσο, από τα διασωθέντα φορολογικά στοιχεία της τουρκικής διοίκησης φαίνεται ότι πρώτες ιδιοκτησίες σ' αυτή την περιοχή ήταν τα παραπάνω αρχοντικά που χρονολογούνται περί το 1885», εξηγεί στην «Κ» ο κ. Βασίλης Κολώνας, καθηγητής αρχιτεκτονικής στο Πανεπιστήμιο του Βόλου.

Υπήρχε μια εγκατάσταση κατοίκων έξω από τα νοτισανατολικά τείχη πριν από το 1890. Αρχικά δεν ήταν Εξοχικά με την έννοια του παραθερισμού, αλλά σπίτια για να «επιβλέπουν» τους αγρούς και τα κτήματα. Στην περιοχή τότε δεν υπήρχαν χαρταπόστεις δρόμοι παρά μόνο μονοπάτια και άδενες. Με την κατεδάφιση του τείχους (1890) αλλά και με την πυρκαγιά του 1890 σταδιακά η πόλη άρχισε να εξαπλώνεται προς τις Εξοχές. Οι εμποροί κυρίως πολίτες αναζητούσαν μόνιμες κατοικίες ανατολικά της πόλης. Ο Εξοχικός μέχρι τότε χαρακτήρας της συνοικίας άρχισε να γίνεται μόνιμος με τη θεσμοθέτηση του τραμ (1892), ενώ ταυτόχρονα ιδρύθηκαν σχολεία, εκκλησίες και νοσοκομεία. Χαρακτηριστικό στοιχείο της συνοικίας ήταν ότι η εγκατάσταση στην περιοχή των Εξοχών είναι

ελεύθερη κι όχι ανά κοινότητα. Σε αντίθεση με το κέντρο της πόλης δεν υπήρχαν οι συνοικίες των χριστιανών, των εβραίων και των μουσουλμάνων. Τα κτήρια ήταν καθαρά οικονομικά και κοινωνικά. Κάποιοι που διέθετε χρήματα μπορούσε να επιλέξει μια θέση στη συνοικία κατά προτίμηση στον κεντρικό δρόμο της λεωφόρου και ως Εξοχών μέλος της κοινωνίας να χτίσει την πολυτελή του κατοικία όπου ήθελε.

Πολυεθνική

Τον μικτό πληθυσμό της περιοχής εκπροσωπούσαν με το ίδιο ποσοστό Εξοχικά μέλη αυτών των κοινοτήτων. Ερευνα έχει δείξει ότι το 33% ήταν Έλληνες, 33% Εβραίοι και 33% Μουσουλμάνοι», διευκρινίζει ο κ. Κολώνας. Έλληνες, Τούρκοι Εβραίοι, Ευρωπαίοι και Βαλκάνιοι εντυπωσίαζαν με τον πλούτο και την ποικιλία των ευρωπαϊκών αρχιτεκτονικών ρυθμών. Βαλινόνο Ποζέλι, Πιέρο Αργκόνι και Ξενοφών Ραιονίδης είναι οι αρχιτέκτονες που έβαλαν την υπογραφή τους για λογαριασμό των εύπορων κατοίκων στις πολυτελείς κατοικίες εκλεκτικιστικού κυρίως ρυθμού με τις ανάγλυφες

διακοσμήσεις στις προσόψεις τους.

«Ήταν μια περιοχή αποκομμένη, θα έλεγα από την πόλη. Η επικοινωνία με το τραμ διευκόλυνε τις μετακινήσεις των ανθρώπων που μετέβαιναν στις δουλειές τους αλλά η ζωή των γυναικών περιοριζόταν κυρίως στη συνοικία. Πηγαίναμε σχολείο με τα πόδια, παίζαμε στις αίθουσες, κάναμε τένις και κωπηλασία, κολυμπούσαμε στη θάλασσα, μαθαίναμε γαλλικά, πιάνο, αγγλικά και γερμανικά. Είχαμε μια όμορφη ζωή. Όλα όμως άλλαξαν με τον πόλεμο. Οι φίλες μου, οι εβραιοπούλες εξαφανίστηκαν. Πολλά σπίτια εγκαταλείφθηκαν, πολλά κτίρια επιτάχθηκαν, οι κήποι μετατράπηκαν σε ζούγκλες και πολλά αρχοντικά άρχισαν να καταρρέουν. Η ζωή μας επανήλθε τη δεκαετία του '50, αλλά σταδιακά η περιοχή άρχισε να αλλάζει», ξετύλιξε το κουβάρι των αναμνήσεων η κ. Καραδήμου.

Γλίτσαν την αντιπαροχή

Από τις περίπου εκατό επαύλεις της Εξοχής, σώζονται περίπου είκοσι επί της οδού Βασ. Ολγας. Αποτελούν μοναδικά δείγματα της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς με σημαντικότερα τη βίλα Αλτίνι που σήμερα στεγάζει τις υπηρεσίες της Νομαρχίας, την Κάζα Μπιάνκα (σήμερα στον Δήμο), το Ιταλικό Προξενείο, τη Βίλα Μορντόχ (Δημοτική Πνακοθήκη), το πρώην κτίριο του ΝΑΤΟ και δύο αρχοντικά: του Σιάγα και του Μιχαηλίδη που παραμένουν ως σήμερα ως οικογενειακές κατοικίες.

«Τα περισσότερα από αυτά τα σπίτια σώθηκαν επειδή περιήλθαν στο Δημόσιο μετά την ανταλλαγή των πληθυσμών», εξηγεί στην «Κ» ο καθηγητής Αρχιτεκτονικής κ. Κολώνας. «Ήταν τα πιο ακριβά ακίνητα τα οποία μπορούσαν να τα αγοράσουν μόνον δημόσιες υπηρεσίες. Γι' αυτό γλίτωσαν από τη διαδικασία της αντιπαροχής (Εριθρός Σταυρός, ορφανοτροφείο Μέλισσα, Εθνική Τράπεζα, Σχολή Τυφλών, ΙΚΑ Μαρτίου, Νομαρχία -παλιό στρατιωτικό νοσοκομείο και παλιό πανεπιστήμιο). Ελάχιστα ήταν τα ιδιωτικά που σώθηκαν χάρη στην ευαισθησία των ιδιοκτητών (Σιάγα, Μιχαηλίδη).

«Ζούσαμε στο αρχοντικό ως το 1990. Είχε έναν τεράστιο κήπο που εφθανε ως τη θάλασσα με αναρριχώμενες τριανταφυλλίες, δένδρα και λουλούδια. Το λάτρευε ο σύζυγός μου και παρ' όλο που τον πίεζαν να το κατεδαφίσει εκείνος αρνήθηκε. Χτυπήθηκε από τους σεισμούς και παρά τις φθορές που υπέστη δεν ήθελε να το αποχωρήσει», εξομολογείται στην «Κ» η κ. Λυδία Μιχαηλίδου μιλώντας για το διώροφο διατηρητέο που χτίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα και περιήλθε στον καπνέμπορο Αλέξανδρο Μιχαηλίδη το 1926. «Η επισκευή του ήταν μια πολυδάπανη ιστορία, αλλά σώθηκε όταν νοικιάστηκε από τράπεζα που το επισκεύασε θυμωμένα. Ήταν η μεγαλύτερη χαρά της ζωής και είμαι σίγουρη ότι το ίδιο θα αισθανόταν και ο σύζυγός μου».

Ξεχωριστή πολυτέλεια

Μοναδικό παράδειγμα συνεχούς κατοίκησης από την ίδια οικογένεια ως σήμερα αποτελεί και το αρχοντικό Σιάγα. Το σπίτι με νεοκλασικά στοιχεία -συμβολικά με τα αντίστοιχα αθηναϊκά- χτίστηκε το 1889, αποπνέοντας ξεχωριστή πολυτέλεια που την ένσχυαν σπάνια έπιπλα, Ευλόγηλα ταβάνια, ισπανικές ταπισερί, καθρέφτες και πολυέλαιοι και ακριβά χαλιά. «Γεννήθηκαν και μεγάλωσα σ' αυτό το σπίτι τη δεκαετία του '60, ωστόσο η περιοχή διατηρούσε ακόμη δείγματα της ένδοξης εποχής του, μάς λέει η κ. Ρεγγίνα Σιάγα. «Υπήρχε ακόμη ο τεράστιος κήπος μας γεμάτος από σπορωφόρα δένδρα, πολλά θερινά σινεμά, οι ψαροταβέρνες της Σαλαμίνας με τις Ευλόγητες κατασκευές μέσα στη θάλασσα και αρκετά αρχοντικά που σήμερα δεν υπάρχουν πια. Τη θέση τους πήραν πολυώροφες πολυκατοικίες».

Ανοικοδόμηση και νέα παραλιακή μεταμόρφωσαν την περιοχή

Όλες αυτές οι ιδιοκτησίες στο διάστημα του πολέμου άρχισαν να υποβαθμίζονται. Μαζί με αυτές η περιοχή των Εξοχών που άρχισε να χάνει τη λάμψη της. «Οι Εβραίοι είχαν εξαφανιστεί, πολλά κτίρια επιτάχθηκαν, άλλα εγκαταλείφθηκαν. Πηδούσαμε τις μάνδρες και οι κήποι ήταν άγριοι σαν ζούγκλες. Σπίτια, το ένα καλύτερο από το άλλο, γεμάτα φθορές μισοκατοικούνταν μόνο στον υπερυψωμένο όροφο σε άθλια πια κατάσταση. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι λακκούβες με νερά και λάσπες. Το τραμ και ο λιθόστρωτος δρόμος Επλώθηκε» ('57). Η υποβάθμιση της περιοχής βρήκε πρόσφορο έδαφος και τα οικόπεδα δοθηκαν σαν ζεστή ψωμίκα για ανοικοδόμηση. Ποιος νοιαζόταν για τη διατήρησή τους. Η πολυκατοικία ήταν εκσυγχρονισμός: να μαζευτούμε, να πάρμε ψηνά, να φύγουμε από το χώμα για να

έχουμε την άνεσή μας!», λέει στην «Κ» η κ. Άλκα Γερόλυμπου, καθηγήτρια Αρχιτεκτονικής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης που έζησε τη μεταμόρφωση της περιοχής των Εξοχών ως κάτοικος αυτής.

Βασικοί παράγοντες, παρατηρεί, αποτέλεσαν αρχικά η ανοικοδόμηση που άρχισε το '58 και κορυφώθηκε τη δεκαετία του '60. Η επιχωμάτωση της νέας παραλιακής δημιούργησε μεγάλες εκτάσεις γης κι έδωσε την ευθυγράμμιση ανάπτυξη της μέχρι τότε δαντελωτής παραλίας. Η κατάρρευση του τραμ και η μετατροπή της Β. Ολγας και της Β. Γεωργίου σε ασφαλτοστρωμένο δρόμο. Τα κτίρια που έχουν απομείνει αποτελούν μοναδικά δείγματα αρχιτεκτονικής των αρχών του αιώνα, αλλά δεν αρκούν για να δώσουν την αίσθηση του συνόλου της λεωφόρου των

Εξοχών. Αυτό είναι και το μεγάλο πρόβλημα της Θεσσαλονίκης.

Η πόλη δεν διαθέτει ένα σημείο ή μια γεγονιά που να αντανάκλα την παλαιά Θεσσαλονίκη, τη γοητευτική πόλη των θρησκειών και των εθνοτήτων. Τρία σημεία στην ουσία θα μπορούσαν να παίξουν αυτόν τον ρόλο: το λιμάνι με τα λαδάδικα, η Άνω Πόλη και η συνοικία των «Εξοχών», παρατηρεί η κ. Γερόλυμπου. «Τα λαδάδικα, αλλάζοντας χρήση, έχουν μετατραπεί σε σόχο χειρότερης μορφής. Το Λιμάνι τίθεται σε μεγάλο κίνδυνο λόγω των παρεμβάσεων αλλά και της υποθαλάσσιας. Η Άνω Πόλη έχει χάσει το χρώμα της από τα τέρπασια κτίσματα που έχουν φυτρώσει παρά την ύπαρξη διατάγματος που την προφυλάσσει, ενώ τα ελάχιστα διατηρητέα δεν αρκούν για να μεταφέρουν τη λάμψη μιας αρχοντικής Θεσσαλονίκης»...

Τιμητική εκδήλωση για την προσφορά και το έργο του Χάιντς Κούνιο.

Στις 27 Μαΐου 2009, διοργανώθηκε εκδήλωση προς τιμήν του επί σειρά ετών Προέδρου της Κοινοτικής Συνέλευσης και άοκνου εθελοντή κ. Χάιντς Κούνιο. Στην εκδήλωση μίλησαν ο Πρόεδρος της ΙΚΘ κ. Δαυίδ Σαλτιέλ και ο κ. Φρατέλης Ναχμί-ας οι οποίοι τόνισαν το έργο του κ. Κούνιο και τη σημασία του για την Κοινότητα, για το σύνολο του Ελληνικού Εβραϊσμού, αλλά και για τον φίλο και συνεργάτη τους. Στη συνέχεια το λόγο πήρε η κ. Ίντα Κούνιο που σκιαγράφησε την προσωπικότητα του πατέρα της κ. Κούνιο ως οικογενειάρχη. Τέλος στο βήμα ανέβηκε η κ. Βεατρίκη Μαγριζου που χαιρέτησε την εκδήλωση εκπροσωπώντας την Ι.Κ. Λάρισας.

Η εκδήλωση έκλεισε με την επίδοση τιμητικής πλακέτας, ελάχιστο δείγμα ευγνωμοσύνης της ΙΚΘ για τη συνολική προσφορά του κ. Χ. Κούνιο.

Στο τέλος της ομιλίας του ο κ. Κούνιο επεφύλασσε μια έκπληξη για το κοινό καθώς παρέδωσε στην Ι.Κ.Θ. τη λίστα των ονομάτων 37.529 Θεσσαλονικέων Εβραίων που χάθηκαν στο Ολοκαύτωμα. Η σύνταξη του καταλόγου αυτού αποτέλεσε έργο ζωής για τον κ. Χ. Κούνιο. Η σταυροφορία για την εύρεση και καταγραφή όλων των στοιχείων ξεκίνησε περίπου στα μέσα της δεκαετίας του 1950 και ολοκληρώθηκε μετά από 55 χρόνια αδιάκοπης προσπάθειας. Ο κατάλογος αυτός,

Στιγμιότυπο από την επίδοση τιμητικής πλακέτας στον κ. Χ. Κούνιο από τον Πρόεδρο της Ι.Κ.Θ.

Στιγμιότυπο από την παράδοση της λίστας των θυμάτων του Ολοκαυτώματος.

πολύτιμο ντοκουμέντο, αποτελεί μοναδική, εμπεριστατωμένη απόδειξη για το πλήγμα που υπέστη η Κοινότητά μας και απάντηση σε όλους όσους αρνούνται το Ολοκαύτωμα. Ο κ. Χ. Κούνιο συνεχίζει την έρευνα του με σκοπό να προσθέσει στη λίστα και τα ονόματα των Εβραίων της Θεσσαλονίκης που έπεσαν θύματα των Ναζί και δεν έχουν καταγραφεί μέχρι σήμερα.

Πρόκειται για μια μοναδική ιστορική καταγραφή που η Κοινότητά μας θα αξιοποιήσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. ■

Συνάντηση των *Bnei B'rith* Αθηνών και Σόφιας στην Θεσσαλονίκη

Την Παρασκευή 13 Φεβρουαρίου 2009 έφτασαν στην πόλη μας 80 Έλληνες και Βούλγαροι, μέλη της οργάνωσης *Bnei B'rith*, με κύρια πρόθεση τη σύσφιξη των μεταξύ τους σχέσεων.

Στην Θεσσαλονίκη προπολεμικά υπήρχε μια μεγάλη οργάνωση *Bnei B'rith* με πολύ σημαντικά πρόσωπα να συγκαταλέγονται στα μέλη της. Δυστυχώς όμως στη διάρκεια της κατοχής διαλύθηκε όπως πολλές άλλες εξίσου μεγάλες οργανώσεις. Μετά το Ολοκαύτωμα δεν υπήρχαν αρκετά στελέχη ανάμεσα στους ελάχιστους διασωθέντες για να την επανιδρύσουν.

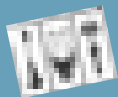
Οι επισκέπτες λοιπόν, ήρθαν στη Θεσσαλονίκη έχοντας οργανώσει, χάρις στην ικανότητα των προέδρων των δύο οργανώσεων και την πολύτιμη συνδρομή της Επιτροπής Πολιτιστικών Δραστηριοτήτων με επικεφαλής την κα Μπεττυ Περαχιά, ένα άρτιο πρόγραμμα το οποίο κύλησε ακριβώς όπως το επιθυμούσαν.

Το απόγευμα της Παρασκευής παρακολούθησαν τη λειτουργία στη Συναγωγή Γιαντ Λεζικαρόν και στη συνέχεια

πήγαν στο Καμπαλάτ Σαμπάτ στη Λέσχη «Αδελφότητα», όπου είχαν την ευκαιρία να γνωριστούν με τα μέλη της Κοινότητάς μας.

Το πρωί του Σαββάτου ξεναγήθηκαν στη Θεσσαλονίκη, από μια ξεναγό που μιλούσε Βουλγαρικά και τον κ. Ηλία Ματαλών, που έκανε την ξενάγηση στα Ελληνικά για τους επισκέπτες από την Αθήνα.

Το βράδυ του Σαββάτου διοργανώθηκε η κεντρική εκδήλωση στην αίθουσα Ισχακ Ράμπιν. Το επίσημο πρόγραμμα περιλάμβανε χαιρετισμό του Αντιπροέδρου της Ι.Κ.Θ. κ. Ιακώβ Μπενμαγιόρ, ομιλία του υπεύθυνου οργάνωσης της επίσκεψης από την *Bnei B'rith* Αθηνών κ. Λέων Γαβριηλίδη και του προέδρου της *Bnei B'rith* Σόφιας. Ακολούθησε η βράβευση του προέδρου της Επιτροπείας του Κληροδοτήματος Ιωσήφ Νισσήμ, κ. Χαΐμ Άλβο για την πο-

λύτιμη βοήθεια που προσφέρει το Κληροδότημα Νισσήμ στην οργάνωση και στο τέλος έγινε ανταλλαγή αναμνηστικών δώρων. Στη συνέχεια η Μπενέ Μπερίτ βράβευσε τον Ντορόν Αλγκάβα για την έκθεσή του με θέμα «Οι 10 εντολές και η σημασία τους για τη ζωή μας».

Η βραδιά συνεχίστηκε με πολύ κέφι και τραγούδι. Η Λίκα, επαγγελματίας τραγουδίστρια από τη Σόφια και τρεις μουσικοί μέλη του γκρουπ από τη Σόφια μετέδωσαν το κέφι τους στους παρευρισκόμενους. Ο Αλμπέρτο Σεβή στη συνέχεια, ξεσήκωσε τον κόσμο με τις μουσικές του επιλογές. Ο Λέων Γαβριηλίδης με την εκπληκτική του φωνή τενόρου τραγούδησε 2 μελοποιημένα ποιήματα της Ρίτας Γκαμπάι και καταχειροκροτήθηκε. Στο πιάνο τον συνόδευε ο αδερφός της κας Γκαμπάι.

Ακολούθησε δείπνο που ενθουσίασε τους επισκέπτες, ετοιμασμένο από την Τούλα και τη Λίζα που έβαλαν όλη τους την τέχνη. Τόσος ήταν ο ενθουσιασμός που τις κάλεσαν στην αίθουσα και συγκινήθηκαν και οι δύο από τα θερμά χειροκροτήματα. Η ωραία βραδιά τελείωσε τα μεσάνυχτα γιατί την επόμενη οι ταξιδιώτες θα αναχωρούσαν μετά την επίσκεψή τους στο Εβραϊκό Μουσείο Θεσσαλονίκης.

Όλα τα μέλη της επιτροπής πολιτιστικών καταβάλαμε κάθε δυνατή προσπάθεια να νιώσουν οι επισκέπτες σαν στο σπίτι τους. Ο αποχαιρετισμός ήταν συγκινητικός και όλοι δώσαμε την υπόσχεση να ξαναβρεθούμε σύντομα.

Για την Επιτροπή Πολιτιστικών Δραστηριοτήτων
Νίνα Μπενρουμπή

Οι δέκα εντολές και η σημασία τους για τη ζωή μας

Οι δέκα εντολές ήρθαν στη ζωή μας πριν χιλιάδες χρόνια γραμμένες πάνω σε δυο βαριές πλάκες, που κατέβασε ο Μωυσής από το όρος Σινά. Τους τις έδωσε ο Θεός για να γίνουμε καλοί άνθρωποι και να κάνουμε τη ζωή μας καλύτερη. Να βρεθούμε πιο κοντά σ' Αυτόν κάνοντας το καλό.

Τα αγάλματα που έφτιαξε ο λαός του Ισραήλ, όσο ο Μωυσής βρισκόταν στο όρος Σινά, δείχνουν την απομάκρυνση των ανθρώπων από τον Θεό, γι' αυτό η εικόνα αυτή έκανε το Μωυσή να θυμώσει τόσο πολύ, όταν κατέβηκε με τις εντολές του Θεού.

Είμαι σίγουρος ότι αν ένας κακός άνθρωπος διαβάσει τις εντολές θα προσπαθήσει να γίνει, έστω και λίγο, καλύτερος.

Η σημασία τους για τη ζωή μας είναι να νιώθουμε καλοί, να είμαστε ικανοποιημένοι από τις πράξεις μας και όχι κακοί άνθρωποι, που σκοτώνουν ή ληστεύουν και μπαίνουν στη φυλακή.

Πιστεύω ότι όλος ο κόσμος θα ζούσε αρμονικά και ευτυχισμένα χωρίς να χρειάζεται κι άλλους νόμους και φυλακές.

Ντορόν Αλγκάβα
Ε' τάξη

ΜΠΕΝΕ – ΜΠΕΡΙΤ
«ΣΤΟΑ ΦΙΛΩΝ»
Αναγνωρισμένο Φιλανθρωπικό Σωματρίο
(Αποφ. 4043/1957 Πρωτοδικείου Αθηνών)
Παπαρρηγοπούλου 15 – Αθήνα 105 61
Τηλ. 210 -3230-405/ Email:filonathens@gmail.com

Σε προσοχή του Προέδρου
κ. Δαβίδ Σαλτιέλ και των
Μελών του Δ.Σ. της Κοινότητας

Προς την
Ισραηλιτική Κοινότητα
Θεσσαλονίκης
Τσιμισκή 24, 54 624
Θεσσαλονίκη

Αθήνα, 18^η Φεβρουαρίου 2009

Αξιότιμοι Κύριοι,

Με την επιστολή μας αυτή επιθυμούμε να σας εκφράσουμε τις θερμές μας ευχαριστίες για την υποδοχή, που τύχαμε εμείς καθώς και τα Μέλη της Αδελφότητας “CARMEL” της Σόφιας, εκ μέρους σας, κατά την παραμονή μας στην Θεσσαλονίκη το διήμερο της 13^{ης} και 14^{ης} Φεβρουαρίου 2009.

Η φιλοξενία και η αγάπη, που μας προσφέρατε, καθώς και η ζεστή ατμόσφαιρα, που επεκράτησε, σε όλη την διάρκεια της επισκέψεώς μας, θα μείνουν για πολύ καιρό χαραγμένα στην μνήμη μας. Ιδιαίτερες ευχαριστίες απευθύνουμε και στα Μέλη της Επιτροπής Πολιτιστικών Δραστηριοτήτων της Κοινότητάς σας, για την άψογη οργάνωση των βραδινών εκδηλώσεων της Παρασκευής και του Σαββάτου, που ευγενώς μας προσέφερε η Κοινότητά σας.

Έχουμε την πεποίθηση, ότι παρόμοιες εκδηλώσεις τείνουν στην περαιτέρω σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ του Εβραϊκού λαού και εκφράζουμε την ικανοποίηση, που οι ενέργειες όλων μας συμβάλλουν σε αυτό.

Σας ευχόμαστε να είστε όλοι καλά!

Με εκτίμηση,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Ματαθίας Μπορμπόλης

Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
Μίμης Μιζάν

Εβραίες Ρεμπέτισσες

Παγκόσμια ημέρα της γυναίκας η Κυριακή 8 Μαρτίου 2009 και στην αίθουσα Ιτσάκ Ράμπιν, στο rakidjiko που οργάνωσε η επιτροπή πολιτιστικών δραστηριοτήτων ανέβηκαν ξανά στο πάλκο οι 2 μεγάλες ρεμπέτισσες, η Στέλλα Χασκίλ και η Ρόζα Εσκενάζι. Οι πιο ελεύθερες γυναίκες που γνώρισε η σύγχρονη Ελλάδα, τα τραγούδια των οποίων, έγιναν θεμέλιο της ελεύθερης λαϊκής έκφρασης. Σε κάθε τραγούδι κι ένα κομμάτι από την ψυχή τους μοιρασμένο όσο πιο δίκαια μπορούσε να γίνει, μίλησε στην καρδιά των ανδρών και των γυναικών από τις καπνεργατικές εξεγέρσεις του 1914 ή του 1936 ως τις φυλακές και τις εξορίες του εμφυλίου. Μαζί με τις άλλες ρεμπέτισσες στάθηκαν όρθιες και σταδιοδρόμησαν σ' ένα εύθραυστο και καθόλου «καθώς πρέπει» επάγγελμα, υπηρέτησαν με έμπνευση και πίστη, με ερωτισμό και συγκίνηση το «κέντρο πρώτων βοηθειών» της ψυχής που υπήρξε πάντα το λαϊκό τραγούδι. Και μέσα από τη δύναμη της ερμηνείας και τη λάμψη της παρουσίας τους επηρέασαν με πλάγιο αλλά καθοριστικό τρόπο τις αντιλήψεις ενός ολόκληρου πολιτισμού, για τη συναισθηματική και ηθική θέση της γυναίκας στην κοινωνία, για τη βαθύτερη φύση, τον ψυχισμό της, για τις ανάγκες έκφρασης και εκπροσώπησης της, για τη μητρότητα και τον ερωτικό της σπαραγμό.

Το Χαρικλάκι, η Λιλή η σκανδαλιάρα, η Δημητρούλα, η γκαρσόνα δείχνουν κορίτσια ιδιαίτερα ελεύθερα για τα ήθη της εποχής του 1930.

Η Στέλλα Χασκίλ, εβραϊκής καταγωγής, γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1918. Ήταν γνωστή ως «Σαλονικιά». Πατέρας της ο Χαΐμ Γαέγο και μητέρα της η Πέρλα Καμχή, σύζυγος του Ιάκωβου Γιεχασκέλ. Η Στέλλα άδικα παραγνωρισμένη και σχεδόν ξεχασμένη σήμερα, υπήρξε αναμφίβολα από τις πιο χαρακτηριστικές φωνές του ρεμπέτικου και λαϊκού τραγουδιού. Η φωνή της είχε πράγματι κάτι το ιδιαίτερο που την έκανε να ξεχωρίζει από

τις άλλες σύγχρονες ρεμπέτισσες. Ο τρόπος ερμηνείας της απλός και απείριτος χωρίς περισσεις καλκάντζες αλλά ταυτόχρονα ειλικρινής και ζεστός κατά ομολογία αρκετών μουσικών ερευνητών και συναδέλφων της, χωρίς να επιδιώξει ιδιαίτερα την αυ-

τοπροβολή της υπήρξε πάντα σεμνή και προσγειωμένη σαν άνθρωπος και σαν καλλιτέχνης. Η βελούδινη φωνή της αποτυπώθηκε σε 135 τραγούδια. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι ηχογράφησε σε πρώτη εκτέλεση τραγούδια της εμφυλιακής και μετεμφυλιακής περιόδου με αλληγορική στιχουργική και παραπλανητικούς στίχους και η φωνή της τα επέβαλε παρά την αυστηρή λογοκρισία. Το «Κάποια μάνα στενάζει» και το «Νύχτωσε χωρίς φεγγάρι» έγιναν ύμνοι των εξόριστων και των κυνηγημένων. Η σημαντική αυτή γυναίκα έφυγε πολύ νωρίς από τη ζωή χτυπημένη από τον καρκίνο στις 28 Φεβρουαρίου 1954 σε ηλικία μόλις 36 ετών.

Η Ρόζα Εσκενάζι, η φημισμένη Ελληνίδα ντίβα ήταν σεφαραδίτισα Εβραία. Λεγόταν Σάρα και ήρθε από την Κωνσταντινούπολη με τον πατέρα της Αβραάμ, τη μητέρα, την αδερφή και τους αδερφούς της Σάμη και Νισίμ. Το απεριόριστο, τεράστιο ταλέντο της, της έδωσε μια πολύχρονη καριέρα από τις σημαντικότερες. Τραγουδούσε Ελληνικά, Τουρκικά, Αραβικά, Ιταλικά, Εβραϊκά, Αρμένικα και Ισπανοεβραϊκά. Ερμήνευσε όλη τη γκάμα του ελληνικού τραγουδιού από το δημοτικό μέχρι το ελαφρό.

Η καριέρα της σηματοδοτείται από την ακμή του ρεμπέτικου, του οποίου υπήρξε η βασική γυναικεία φωνή.

Άψογη ερμηνεύτρια, με ύφος, τεχνική και πάθος υπήρξε σημείο αναφοράς και πρότυπο όλων των μετέπειτα τραγουδιστριών.

Τραγική σύμπτωση, το ρεμπέτικο του τεκέ, που τόσο ιδανικά υπηρέτησε, έμελλε να σβήσει με αφορμή ένα δικό της τραγούδι. Το «πρέζα όταν πιείς» στάθηκε αφορμή για την επιβολή της Λογοκρισίας του Μεταξά που άνοιξε το δρόμο στη σχολή Τσιτσάνη, θέτοντας στο περιθώριο τους ρεμπέτες του Μεσοπολέμου.

Η Ρόζα είχε ένα εστιατόριο στην οδό Σατοβριάνδου στην Αθήνα. Κατά τη Γερμανική Κατοχή ήταν φημισμένη για τη γενναιοδωρή βοήθεια που έδινε στους ανθρώπους αυτά τα δύσκολα χρόνια. Ρίσκαρε τη ζωή της καθώς βοηθούσε τους άλλους. Η ίδια εκπροσωπούσε οτιδήποτε κατεδίωκε το ναζιστικό καθεστώς: ήταν μια επιτυχημένη Εβραία καλλιτέχνιδα και επιχειρηματίας.

Η υψηλότερα αμοιβόμενη καλλιτέχνιδα της εποχής της, ηχογράφησε πάνω από 500 τραγούδια στη δεκαετία του 1930.

Μετά την αναβίωση της ρεμπέτικης μουσικής στη δεκαετία του 70 η νέα γενιά ασχολήθηκε πάλι με τη Ρόζα. Πα-

ρόλο που ήταν πια 75 ή 85 χρονών, τραγουδούσε ζωντανά και χόρευε, εμφανιζόταν και στην τηλεόραση. Σε συνέντευξη το 1972 είπε ότι είχε τρία εγγόνια από το μοναδικό της γιο, άρα υπάρχουν συγγενείς της και σήμερα.

Πέθανε στις 2 Δεκεμβρίου 1980, θάφτηκε κοντά στον Ισθμό της Κορίνθου.

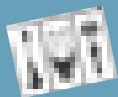
Η Ρόζα είχε μια γλυκιά σοπράνο φωνή με εξαιρετική έκταση, δύναμη και έλεγχο. Η δηκτική της φωνή είχε μια ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα ποιότητα. Η τρωτότητα στη φωνή της επικοινωνεί άμεσα με τον ακροατή μέσω της ερμηνείας των στίχων, χαρακτηριστικό που είχαν επίσης οι Edith Piaf και Billie Holiday. Μέσα από τις ηχογραφήσεις της, το μοναδικό ξεχωριστό κληροδότημα της Ρόζας εκτιμάται από τις επόμενες γενιές και εξακολουθεί να ζει.

Οι Ρεμπέτισσες είναι φαινόμενο κοινωνικό και μουσικό ανυπολόγιστης αξίας. Το έργο τους αποδεικνύεται κλασικό. Γι'αυτές ενδιαφέρονται και ασχολούνται με κέφι νέοι άνθρωποι, σημαντικό παράδειγμα οι μαθητές του Μουσικού Σχολείου Καλαμάτας με το βιβλίο τους «Εμείς οι ρεμπέτισσες».

Αυτή η εκδήλωση της επιτροπής μας είχε για το κοινό μια έκπληξη. Η δεκαεφτάχρονη Στελίνα Ζακάρ, μέλος της Εβραϊκής Νεολαίας Θεσσαλονίκης, βρήκε ανέκδοτα στοιχεία, φωτογραφίες και βίντεο για τις μεγάλες Εβραίες ρεμπέτισσες και τα παρουσίασε η ίδια. Η συμμετοχή αυτή είναι επιτυχία και ευχόμαστε να φέρει και άλλους κοντά μας.

Για την Επιτροπή Πολιτιστικών
Ρικέτα Ταρφών - Ζακάρ

Συναυλία της Χορωδίας της Ι.Κ.Θ. στην Κωνσταντινούπολη

Η Πανευρωπαϊκή Ημέρα Εβραϊκού Πολιτισμού, 6 Σεπτεμβρίου 2009, διοργανώθηκε φέτος στην Κωνσταντινούπολη. Με την ευκαιρία αυτή, η Επιτροπή Χορωδίας οργάνωσε τη συμμετοχή της Χορωδίας της Ι.Κ.Θ. σε αυτό το σημαντικό πολιτιστικό γεγονός με μια υπέροχη πενθήμερη εκδρομή.

Την πρώτη μέρα διανυκτερεύσαμε στην Προύσα, η οποία έχει εξελιχθεί σε μια κοσμοπολίτικη πόλη. Την επόμενη, περάσαμε ακτοπολικά στην Κωνσταντινούπολη, όπου μας υποδέχτηκαν τα μέλη της εκεί Εβραϊκής Κοινότητας. Ήταν εγκάρδιοι και ζεστοί άνθρωποι, γεμάτοι αγάπη. Η άψογη φιλοξενία τους συνδύαζε την ανατολίτικη παράδοση με την ευρωπαϊκή φινέτσα.

Το Καμπαλάτ Σαμπάτ έγινε στο αίθριο του Γηροκομείου, από την τζαμαρία του οποίου φαινόταν η νυχτερινή Κωνσταντινούπολη. Το δείπνο ήταν μαγειρεμένο από εθελόντριες της Κοινότητας και σερβιρισμένο με άψογο τρόπο. Φάνηκε και στην πράξη αυτό που πρεσβεύει η Εβραϊκή σκέψη, ότι τα ιδρύματα δεν είναι για παραπεταμένους από την κοινωνία, αλλά ζωντανοί κοινωνικοί φορείς.

Το επόμενο πρωί η λειτουργία του Σαμπάτ στην πανέμορφη Συναγωγή, μου θύμισε τις λειτουργίες στην Θεσσαλονίκη των παιδικών μου ετών, αφού πολλά κομμάτια ακουστήκαν στην Ισπανοεβραϊκή γλώσσα.

Την Κυριακή 6/9/09 πραγματοποιήθηκε η συναυλία μας όπου συνέβη κάτι ασυνήθιστο: Στη μεγάλη Συναγωγή «Ασκενάζ», το ισόγειο και οι δύο γυναικωνίτες είχαν γεμίσει ασφυκτικά. Ξεκινώντας, το κοινό ενθουσιασμένο μας χειροκροτούσε θερμά και στη μέση της συναυλίας ένα μέλος της οργανωτικής επιτροπής παρακάλεσε τους θεατές να αποχωρήσουν γιατί υπήρχαν άλλοι τόσοι έξω από την αίθουσα που ήθελαν να μας ακούσουν. Έτσι η Συναγωγή άδειασε και ξαναγέμισε και η συναυλία ολοκληρώθηκε με μεγάλη επιτυχία.

Την ημέρα εκείνη σε όλη η περιοχή του Γαλατά διοργανώνονταν εκδηλώσεις σχετικές με τον ολοζώντανο εβραϊκό πολιτισμό όπως εικαστικές εκδηλώσεις, συναυλίες και επιστημονικές συζητήσεις, όλες με αθρόα συμμετοχή του κοινού.

Μια εκδρομή στην Κωνσταντινούπολη θα μπορούσε να κάνει ο καθένας οποιαδήποτε στιγμή, αλλά δεν θα ζούσε την ιδιαίτερη εμπειρία που ζήσαμε κατά τη διάρκεια των εκδηλώσεων για την Ημέρα Εβραϊκού Πολιτισμού.

Ευχαριστούμε την επιτροπή Χορωδίας για την άψογη οργάνωση και το Κοινοτικό Συμβούλιο για την υποστήριξή του.

Για την Επιτροπή Χορωδίας
Ρικέτα Ταρφών - Ζακάρ

Εκδήλωση για τους επιζώντες των στρατοπέδων συγκέντρωσης

Τη Δευτέρα 9 Νοεμβρίου 2009, η Ισραηλιτική Κοινότητα Θεσσαλονίκης διοργάνωσε, σε συνεργασία με το Υπουργείο Εξωτερικών, τελετή προς τιμήν των επιζώντων των στρατοπέδων συγκέντρωσης στην αίθουσα «Ισχάκ Ράμπιν». Η εκδήλωση αυτή ακολούθησε εκείνη που διοργανώθηκε από το Υπουργείο Εξωτερικών στις 17 Ιουνίου 2009, στην Αθήνα με την ευκαιρία της Ημέρας Μνήμης των Ελλήνων Θυμάτων του Ολοκαυτώματος.

Κατά τη διάρκεια της τελετής η Εμπειρογνώμων Πρεσβευτής Α', Προϊσταμένη του Ιστορικού και Διπλωματικού Αρχείου του Υπουργείου Εξωτερικών, κα Φωτεινή Τομαή απένειμε τιμητικές διακρίσεις στους επιζώντες των στρατοπέδων, ενώ τα μέλη του Κοινοτικού Συμβουλίου της Ι.Κ.Θ. τους παρέδωσαν τις επιταγές του προγράμματος της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης «Τιμή στους επιζώντες του Ολοκαυτώματος». Στο τέλος προβλήθηκε μια ταινία μικρού μήκους για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. ■

ladino society

[ENTREMOSOTROS]

ladino society

Marso 1943

No ai luz, no ai sol, no aim as dia.
Ya ai solo noch, ya ai dolor, ya se murio la alegria
Veو Djudios Saloniklis ke visten todos una estrea
Mi povre nona ke del espanto no se manea
Veو mi madre ke esta gritando en Adonai
"Mos olvidates, si Tu mos deshas, mazal no ay"
veو tu pena por tu familia, padre kerido
no te ayudo porke dainda no sto nacido
veو kaminos en Baron Hirsch de djente yenos
yoran, I asperan para Polonia ke vienen trenos

ya es primavera ma en las almas ai frio fuerte
veو los ojos de los SS yenos de muerte
komo mataron como kemaron tantos millones
komoincherontanta durenza en sus korasones
a Dio bendicho, anios amargos, como pasaron
I de los campos en Salonik pokos tornaron
M'engrandisi en estos anios me ize mansevo
I kon los pokos ya lavori para topar el sol de nuevo
Esto viejo agora, kero mi nieto en pas ke bive
Kero ke save, como djudio, ke es mitsva ke no olvide

Λέων Ρ. Αρούχ

Πουρίμ στο Γηροκομείο

Την Τετάρτη 11/3/2009 στα πλαίσια της γιορτής του Πουρίμ επισκεφθήκαμε το γηροκομείο μας. Με μια μέρα καθυστέρησης πραγματοποιήσαμε τη Μισβά των Platikos και με αυτό τον τρόπο μάθαμε την παροιμία *Despues de Purim Platikos* δηλ. μετά το Πουρίμ Πλατίκος.

Παρά την καθυστέρησή μας οι παππούδες και οι γιαγιάδες μας, όπως πάντα, μας υποδέχτηκαν με χαμόγελα και πολύ χαρά.

Χάρηκαν με την παρουσία των μεταμφιεσμένων παιδιών τα οποία τους χάρισαν τραγούδια και χορούς για το Πουρίμ, ενώ τα παιδιά των Β' και Γ' τάξεων τους αφιέρωσαν τη θεατρική παράσταση «Τα καινούρια ρούχα του αυτοκράτορα». Αφού ανταλλάξαμε πλατίκος, επιστρέψαμε χαρούμενοι στο σχολείο για να συνεχίσουμε με χορούς και τραγούδια των μεταμφιεσμένων παιδιών και δασκάλων. Αξιοσημείωτα ήταν τα χορευτικά των παιδιών και η θεατρική παράσταση των δασκάλων.

Φέτος οι υπέροχες μεταμφιέσεις των παιδιών και των δασκάλων δυσκόλεψαν την κριτική επιτροπή στην επιλογή και βράβευση της καλύτερης μεταμφίεσης και έτσι κατόπιν συζήτησης αποφάσισαν παιδιά και δάσκαλοι να γίνει δημοψήφισμα.

Αυτή η απόφαση έδωσε μια πολύ καλή ευκαιρία να διδαχθεί βιωματικά η διαδικασία της ψηφοφορίας στα πλαίσια της Πολιτικής και Κοινωνικής Αγωγής του Πολίτη. Με τη βοήθεια της Γραμματείας τυπώθηκαν εκλογικοί κατάλογοι μαθητών και δασκάλων, κατασκευάστηκαν κάλπες, μία για κάθε εκλογή,

ψηφοδέλτια δύο χρωμάτων, ένα για τα παιδιά και ένα για τους δασκάλους, ταυτότητες, επιλέχθηκε δια κλήρου Εφορευτική Επιτροπή που ήταν τριμελής – δύο παιδιά και ένας δάσκαλος, εγκαταστάθηκε το εκλογικό υλικό στο Εκλογικό Τμήμα και άρχισε η ψηφοφορία. Οι ψηφοφόροι έμπαιναν ένας – ένας, έδιναν την ταυτότητα, διαγράφονταν απ' τον κατάλογο, έπαιρναν τα ψηφοδέλτια, πήγαιναν στο παρβάν και ψήφιζαν.

Όταν ολοκληρώθηκε η διαδικασία, η εφορευτική επιτροπή κατάγραψε τα ψηφοδέλτια, τα μονόγραψε, σύνταξε πρακτικό και ανάρτησε κατάσταση αποτελεσμάτων, όπου φαινόταν οι εγγεγραμμένοι, οι ψηφίσαντες, τα έγκυρα, άκυρα και λευκά και οι ψήφοι που πήρε ο κάθε υποψήφιος.

Οι ψηφοφόροι ενημερώθηκαν για τα αποτελέσματα, αλλά τρεις από τους υποψήφιους υπέβαλαν ένσταση για το αποτέλεσμα και ζήτησαν επανακα-

ταμέτρηση των ψήφων. Τους υπέδειξε ο Δ/ντης του σχολείου πως θα πρέπει να υποβάλλουν αίτηση για σύσταση εκλογοδικείου και αυτό έγινε. Την επομένη συστάθηκε μονομελές εκλογοδικείο που καταμέτρησε εκ νέου τις ψήφους παρουσία των ενδιαφερομένων και στη συνέχεια αναρτήθηκε κατάλογος με τα νέα αποτελέσματα, τα οποία έγιναν αποδεκτά πλέον.

Τα παιδιά συμμετείχαν στην παραπάνω διαδικασία με εξαιρετικό ενδιαφέρον και είχαν την ευκαιρία να διατυπώσουν πλήθος ερωτήσεων σχετικών με το

δικαίωμα και τη διαδικασία μιας ψηφοφορίας. Εντυπωσιακή ήταν η τάξη που τήρησαν κατά την διαδικασία και η αποδοχή των νικητών χωρίς το παραμικρό παράπονο και η απονομή των βραβείων, που έγινε με δύο μέρες καθυστέρηση λόγω διαδικασίας, έγινε εν μέσω χειροκροτημάτων.

Πράγματι το φετινό Πουρίμ ήταν αλλιώτικο από τ' άλλα από κάθε πλευρά.

Να 'μαστε καλά και του χρόνου θα 'ναι καλύτερο! ■

Οδοιπορικό μιας εκδρομής

■ ημερώνει Παρασκευή 27 Μαρτίου 2009.
■ Η βαλίτσα ταξιδιού φορτώνεται στην
■ πλάτη, αντί για τη μαθητική σάκα, γεμάτη ρούχα, παπούτσια, αγωνία και περιέργεια.

Πρώτο κουδούνι ... Δεύτερο ... Τρίτο ... Πόσο ακόμα χρειάζεται για το τέταρτο που θα σημάνει τη λήξη των μαθημάτων; Ο δείκτης του ρολογιού μοιάζει κολλημένος όταν ... Ντριννν! Επιτέλους! Το ταξίδι αρχίζει

Το μεγάλο ρολόι του Σιδηροδρομικού Σταθμού δείχνει 2.30 μ.μ.. Τα μάτια ψάχνουν να βρουν τον πίνακα ανακοινώσεων. Κατερίνη, Βόλος, Πειραιάς, Αθήνα ... Αθήνα στο 3 ... και πάλι αναμονή.

Οι ράγες δονούνται. Το τρένο φτάνει. Οι βαλίτσες μπαίνουν στο χώρο των αποσκευών και οι θέσεις περιμένουν. Τσαφ – τσουφ, ο γνώριμος ήχος ξεκινά. Ο ελεγκτής περνά. Τα τοπία εναλλάσσονται, μα τα μάτια δε βλέπουν. Είναι τόσο γεμάτα με τις φα-

νταστικές εικόνες αυτών που θα ζήσουν. Το είναι των παιδιών πλημμυρίζει με συναισθήματα χαράς, αγωνίας, ελευθερίας, περιέργειας που προσπαθούν να βρουν διέξοδο μέσα από πειράγματα, γέλια, φωνές. Μελωδίες που άλλους ενοχλούν κι άλλους όχι. Οι δάσκαλοι μεταμορφώνονται σ' ένα μεγάλο Σσςς! Που όμως δε μπορεί ν' αντισταθεί στο νεανικό χείμαρρο.

Η Αθήνα αχνοφαίνεται τυλιγμένη στο μαύρο πέπλο της νύχτας. Περασμένες 8.00 μ.μ.. Τα βλέφαρα βαραίνουν μα το ζεστό χαμόγελο των οικοδεσποτών μοιάζει σταγόνα δροσιάς και ανανέωσης. Θερμές χειραφίες μεταξύ των δασκάλων και των γονέων. Δειλά αγγίγματα, ντροπαλά χαμόγελα, λέξεις που βγαίνουν με δυσκολία στην αρχή μεταξύ των παιδιών. Κι ύστερα όλα βρίσκουν τη θέση τους έτσι απλά και το γοερό μελίσσι ξεκινά.

Τα παιδικά δωμάτια κλείνουν στα περίεργα βλέμματα των ανηλίκων. Γελάκια, ψίθυροι, σκανδαλιές

και το ρολόι δείχνει μεσάνυχτα, μία, δύο, τρεις τα χαράματα και τα γελάκια κι οι ψίθυροι δε λένε να σταματήσουν.

Εγερτήριο: Σάββατο 28/4 ώρα 9:30 π.μ.. Όχι δε θα πάνε στο σχολείο, αλλά στο Λαύριο. Ο τόπος σφύζει από ζωή – άλλωστε η Άνοιξη έχει μπει – και κάπου στο τέλος μιας στροφής ξεφυτρώνουν μια σειρά από κτίρια άλλα ζωντανά κι άλλα κουφάρια μιας άλλης εποχής, όλα με θέα τη θάλασσα. Κάπου πηγάδια ξεσκεπάστα, φούρνοι γκρεμισμένοι, αποθήκες, καζάνια να χάσκουν άδεια, σημεία που το έδαφος είχε υποχωρήσει, φανερώνοντας στοές σαν τις φωλιές των μυρμηγκιών, έδαφος μαυρισμένο από τὰ απομεινάρια της χρυσής εποχής των μεταλλείων του Λαυρίου. Στα «ζωντανά» λοιπόν κτίρια που κάποιοι φρόντισαν να διατηρήσουν ζωντανά, διατηρώντας έτσι την ιστορία του νεότερου Ελληνικού κράτους, τα παιδιά έγιναν μικροί μεταλλωρύχοι, βάζοντας κράνη, γάντια, γυαλιά προστασίας. Γνώρισαν διαδικαστικά πώς να χειρίζονται κάποια εργαλεία και ποιες είναι οι ιδιότητες κάποιων ορυκτών, πετρωμάτων και μεταλλευμάτων.

Σύρθηκαν σε προσομοιωτές στοών και έκαναν περιήγηση στο χώρο ... Δύσκολα βγαίνει το μεροκάματο !!! Τα στομάχια γουργουρίζουν και το γεύμα περιμένει. Τα πιάτα αδειάζουν και το ταξίδι συνεχίζεται στο ΧΑΟΣ, μια περιοχή κοντά στο Λαύριο που υπάρχει μια μεγάλη «τρύπα». Να προέκυψε από τη διάβρωση του εδάφους ή από επίσκεψη κάποιου άλλου πολιτισμού, κάποιου άλλου γαλαξία; Η φαντασία των παιδιών δούλεψε προς όλες τις κατευθύνσεις κι έκανε τους ενήλικες της παρέας να μειδίασουν, να απορήσουν, να θαυμάσουν!!!

Ο ήλιος αρχίζει να γέρνει προς τη δύση όταν πια αντικρίζουν το Σούνιο. Οι ακτίνες του ήλιου παίζουν

με τις κολόνες του ναού του Ποσειδώνα. Τα παιδιά βολεύονται ανάμεσα στ' αρχαία μάρμαρα και τις παπαρούνες που δειλά κάνουν την εμφάνισή τους κι ακούν στοιχεία και πληροφορίες για την ιστορία του ακρωτηρίου, του ναού κι άλλες παραδόσεις. Μα άραγε χρειάζονται τόσα λόγια για να νιώσεις; Ο τόπος από μόνος του μαγεύει. Το βλέμμα τρέχει στη χρυσίζουσα θάλασσα και χάνεται στο γαλανό ουρανό. Το σώμα ορθώνεται πάνω στο τραχύ έδαφος, το χέρι αγγίζει τη ζεστή πέτρα κι η ψυχή φτερουγίζει άθελά της σ' άλλη εποχή γιατί ο τόπος από μόνος του μαγεύει.

Επιστροφή στο χώρο συνάντησης. Επικρατεί σιωπή. Μια σιωπή που αφήνει το μυαλό να ταξινομήσει τα καινούρια στοιχεία και να οργανώσει άλλα σχέδια. Αλλά και μια σιωπή που κρύβει λίγη απογοήτευση. Πως είναι δυνατόν να πέρασε τόσο γρήγορα η μέρα;!

Κυριακή πρωί! Τελευταία ευκαιρία για να στεριώσουν καλά καινούριες φιλίες. Σχολείο. Αγώνας ποδοσφαίρου. Το αποτέλεσμα με πολλές εκδοχές αλλά πάντα με τους Αθηναίους νικητές. Κι όσο τα παιδιά άλλαζαν πάσες, οι δάσκαλοι στο γραφείο αντάλλαζαν απόψεις.

Ήρθε η άχαρη ώρα του αποχαιρετισμού. Δύσκολη στιγμή!

Το σχολείο ερμώνει και οι φιλοξενούμενοι παίρνουν το δρόμο του γυρισμού. Προορισμοί: Λάρισα και Θεσσαλονίκη. Αντίο και στο επανιδείν!

Αγγελική Λιάπη

(δασκάλα – συνοδός στην εκδρομή

του Δημοτικού Σχολείου

Θεσσαλονίκης στην Αθήνα)

Επίσκεψη του Γραφέα της Τορά στο Σχολείο

Στις 5 Μαρτίου 2009 επισκέφθηκε το σχολείο μας ο κ. Achikam Giat από το Ισραήλ, το επάγγελμα του οποίου είναι ΣΟΦΕΡ ΣΤΑΜ, δηλαδή γραφέας των Σέφερ Τορά, Μεζουζώτ και τεφιλίν, και έκανε μια ενδιαφέρουσα παρουσίαση για μικρούς και μεγάλους.

Ο κ. Achikam Giat ήρθε με τα εργαλεία της δουλειάς του: ένα φτερό πάπιας, ένα μελανοδοχείο και ένα κομμάτι περγαμηνής και μετά την παρουσίαση του, εξήγησε στα παιδιά γιατί τα Σέφερ Τορά, Μεζουζώτ και Τεφιλίν γράφονται σε περγαμηνές, που είναι κομμάτια δέρματος κασέρ ζώων, το οποίο μετά από μια χρονοβόρα διαδικασία μετατρέπεται σε περγαμηνή και είναι κατάλληλο για γραφή.

Η επίδειξη του πώς γράφει με τη βοήθεια του φτε-

ρού και της μελάνης μας εντυπωσίασε όλους και τα παιδιά μας έκπληκτα ότι τα γράμματά του είναι τόσο τέλεια που θα λεγε κανείς ότι τα έγραψε υπολογιστής.

Έδωσε την ευκαιρία στα παιδιά να δοκιμάσουν να γράψουν κι αυτά και στη συνέχεια έγραψε το όνομα του καθενός σ' ένα κομματάκι περγαμηνής και μας το πρόσφερε.

Δήλωσε στα παιδιά ότι το επάγγελμα αυτό επιλέγουν μόνον άνδρες, ότι η πίστη του γραφέα είναι αυτό που κάνει τα γραπτά ιερά και η εκδήλωση έληξε με πλήθος ερωτήσεων, που εξέπληξαν τον ΣΟΦΕΡ ΣΤΑΜ με το περιεχόμενό τους γιατί δήλωναν εξυπνάδα και προβληματισμό εκ μέρους των μαθητών μας. Ιδιαίτερη συζήτηση έγινε γύρω από

την ερώτηση: «πως μπορούμε να γνωρίζουμε το πόσο καθαρός και πιστός μπορεί να είναι ένας ΣΟΦΕΡ ΣΤΑΜ ώστε να του αναθέσουμε τη γραφή της Τορά;» και «γιατί αποκλείονται οι γυναίκες από το επάγγελμα αυτό;»

Η συνάντηση αυτή έλαβε τέλος υπό την πίεση του χρόνου, αν και τα παιδιά είχαν να υποβάλλουν πολλές ακόμα ερωτήσεις.

Η Εβραϊοδασκάλα
Α. Φρανσές

Μορφές του Ελληνικού Εβραϊσμού

Σαμ Προφέτα

Πριν λίγες μέρες μικροί εβραίοι και εβραίες από όλη την Ελλάδα βρέθηκαν όπως κάθε χρόνο στις παιδικές κατασκηνώσεις που διοργανώνει η Κοινότητα της Θεσσαλονίκης εδώ και 50 χρόνια. Με αφορμή τις παιδικές κατασκηνώσεις θεώρησα απαραίτητο να αναφερθώ σε μια από τις μεγαλύτερες μορφές του Ελληνικού Εβραϊσμού μεταπολεμικά, το Σαμ Προφέτα – γνωστό σε όλους τους έλληνες εβραίους ως Θεϊός Σαμ. Έναν απλό άνθρωπο, χαμηλών τόνων που δεν μπορούμε να ισχυριστούμε ότι ήταν κάτι “ιδιαίτερο” αλλά κατά την ταπεινή μου άποψη αποτελεί από τους ανθρώπους που χωρίς αυτόν ο Ελληνικός Εβραϊσμός θα ήταν απίστευτα φτωχότερος. Πηγές αυτού του άρθρου είναι τόσο η μαρτυρία του στην Φραγκίσκη Αμπατζοπούλου, αποσπάσματα της οποίας θα χρησιμοποιήσω, αλλά και οι αναμνήσεις δικές μου και άλλων εβραίων που τις μοιράστηκαν με εμένα όταν προετοιμαζόμουν για το άρθρο.

Σαλονικείς εβραίοι
κατευθύνονται προς τα βαγόνια
επί της οδού Εγνατία
Πηγή:ΥΠΕΞ

Ο **Σαμ Προφέτα** γεννήθηκε το 1914 στο στο Ρεζί Βαρδάρ, φτωχοσυνοικία της Θεσσαλονίκης. Μένο- ντας ορφανός από πατέρα σε ηλικία 2 μηνών, δου-

λεύει παραγιός σε μπακάλικο μέχρι να τελειώσει την τετάρτη Δημοτικού και μετά αρχίζει και δουλεύει σε κινηματογράφους πουλώντας καραμέλες – στην αρχή στο Ιλιον στο Βαρδάρ και από 14 χρονών στο Αττικό με μια διακοπή το 1935 για το στρατιωτι- κή θητεία στο περίφημο “Σύνταγμα Κοέν”, το 50ο σύνταγμα πεζικού της Θεσσαλονίκης που έδρευε και έδινε το όνομα του στο πεδίο του σημερινού Γ’ Σώματος Στρατού. Στην Κατοχή συνεχίζει να δου- λεύει στο Αττικόν ως φροντιστής / ταξιθέτης / υπο- βολέας στον αθηναϊκό θίασο του Σπυρόπουλου με τον Β. Αυλωνίτη. Μάλιστα με την ίδρυση των γκέτο στην Θεσσαλονίκη ο Σπυρόπουλος προσπαθεί να το βοηθήσει να διαφύγει στην Αθήνα αλλά ο Σαμ Προφέτα αρνείται λέγοντας:

“Σας ευχαριστώ πολύ για την πρόταση σας. Οσο ζω δε θα σας ξεχάσω ποτέ. Πρέπει όμως να λάβετε υπόψη ότι εμείς οι Εβραίοι έχουμε δυο θρησκείες. Πρώτα την οικογένεια μας και μετά τον Θεό. Και εγώ δε μπορώ να αφήσω την μάνα μου που όλη της τη ζωή αγωνίσθηκε σκληρά για να μας μεγαλώσει.”

Μετά από μερικές μέρες ξεκινάνε οι εκτοπίσεις και ο Σαμ Προφέτα βρίσκεται σε ένα βαγόνι για ζώα του ΟΣΕ που ξεκινούσε από τον Σιδηροδρομικό Σταθμό Θεσσαλονίκης για ένα ταξίδι 8 ημερών τον Απρίλιο του 1943 προς το Λουσβίτς Μπιρκενάου, μοιράζομενος την μοίρα άλλων 48000 σαλονικιών. Μέσα σε λίγες ώρες από την άφιξη του **είχε ήδη χάσει την μητέρα του και τις δυο αδελφές του** αφού οδηγήθηκαν αμέσως στους θαλάμους αερίων και μετά στα κρεματόρια.

Όπως ο ίδιος διηγείται:

Μας φόρεσαν κάτι ριγωτές στολές και μας χάραξαν με τατουάζ έναν αριθμό στο αριστερό μας χέρι. Ο δικός μου αριθμός είναι ο **“111.383”**. Μας κράτησαν δέκα μέρες καραντίνα. Ρωτήσαμε τους κάμπο, που ήταν Πολωνοί ή Γερμανοί ποινικοί κατάδικοι, πότε θα ανταμώσουμε τους δικούς μας. Αυτοί γελούσαν ειρωνικά, μας έδειχναν τα κρεματόρια με τα ψηλά φουγάρα που έβγαζαν συνέχεια καπνό και μας έλεγαν: “Εκεί είναι οι συγγενείς σας”. [...] Άρχισαν να μας βάζουν σε σκληρές δουλειές. Κουβαλούσαμε βαγόνια με χώματα, σπάγαμε πέτρες, ανοίγαμε δρόμους. Η τροφή ελάχιστη. Έτσι σε μια βδομάδα ήσουν πια έτοιμος για το φούρνο, γιατί συχνά, ιδιαίτερα όταν έφταναν καινούργιες αποστολές, έκαναν διαλογές κι εξόντωναν τους παλιότερους κατάδικους που είχαν εξαντληθεί από τις βαριές δουλειές.

Η στιγμή όμως που τον σημαδεύει αφορά ένα μικρό παιδί:

Παιδιά στο Άουσβιτς / Πηγή: ΥΠΕΞ

Σε μια απ’ αυτές τις νέες αποστολές, που έφταναν συνέχεια, είδα μια μάνα να κρατά ένα μωρό στην αγκαλιά και να σέρνει απ’ το χέρι ένα άλλο μεγαλύτερο παιδί που ρωτούσε: “Μαμά, πού θα μας

πάνε;” Κι εκείνη απάντησε: “Πρώτα θα κάνουμε μπάνιο κι ύστερα θα συναντήσουμε το μπαμπά, τον παππού, τη γιαγιά και τους άλλους”.

Σήκωσα τότε τα μάτια στον ουρανό και άρχισα να παρακαλώ τον Θεό λέγοντας: “Θεέ μου μπορεί εμείς οι μεγάλοι να φταίμε και να μας καταδικάζεις. Κάνε όμως το θαύμα σου για αυτά τα παιδιά”. Παρακάλεσα και τον Χριστό που αναστήθηκε, καθώς και όλους τους θεούς κάθε θρησκείας που γνώριζα, μέχρι και τον Βούδα, για να σωθούν τουλάχιστον τα παιδιά. **Κι είπα ακόμα ότι αν κατά λάθος βγω ζωντανός από δω, θα αφιερώσω τη ζωή μου στα παιδιά.**

Λίγο καιρό μετά μεταφέρεται στο Άουσβιτς, “που μπροστά του το Μπίρκεναου ήταν παράδεισος” όπως αναφέρει. Εκεί, μαζί με άλλους οδηγείται στο διαβόητο Μπλοκ 10 που ήταν το μέρος όπου λάμβαναν μέρος **τα ιατρικά πειράματα στους κρατούμενους**. Υπήρξε ο μόνος από εκείνη την συγκεκριμένη ομάδα που επέζησε αλλά αυτά τα πειράματα του στέρησαν την δυνατότητα να κάνει την δική του οικογένεια. Δεν γνωρίζουμε ποιος ακριβώς έκανε τα πειράματα στην περίπτωση του Σαμ Προφέτα αλλά από τις περιγραφές πιθανολογείται ότι ευθύνεται ο Χορστ Σούμαν.

Από την δίηψη του στο Άουσβιτς διηγείται διάφορες ιστορίες – χαρακτηριστικά αναφέρω την απελευθέρωση του από τους Αμερικανούς στο στρατόπεδο Γκούσεν II, παράρτημα του Ματχάουζεν:

Όσο οι γερμανοί έβλεπαν πως χάνουν τον πόλεμο, τόσο αγρίευαν. Δεν θα ξεχάσω έναν που κάθε μέρα

έρχονταν, μ' εδερνε χωρίς λόγο, κι έφευγε. Έκανε το κέφι του.

Στις 18 ιανουαρίου του 1945 εκκενώσαν το Άουσβιτς, γιατί πλησίαζαν οι Ρώσσοι. Μας πήγαν πεζοπορία δυο μέρες ως το Γκλάιβιτς, εκτελώντας όποιον δεν μπορούσε να περπατήσει. Από κει μας φόρτωσαν σε βαγόνια, με 25 κάτω από το μηδέν, και μας μοίρασαν σε διάφορα στρατόπεδα. Εγώ απελευθερώθηκα από τα αμερικανικά στρατεύματα στο Γκουζεντσβάι της Αυστρίας, που είναι παράρτημα του στρατοπέδου Μαουτχάουζεν. Εγώ είχα φτάσει στα όρια της εξάντλησης. [...] Όταν ήρθαν οι Αμερικάνοι και μάζευαν τα πτώματα, με πέρασαν κι εμένα για πεθαμένο. Είδαν όμως ότι οι σφυγμοί μου χτυπούσαν ακόμη και κατάλαβαν πως ζω. Εγώ είδα τους φίλους να στέκονται πάνω μου και να μου φωνάζουν: “Ξύπνα, Σάμη! Λευτερωθήκαμε! Μη μας αφήνεις τελευταία ώρα!” Κρατούσαν μια ελληνική σημαία που έφτιαξαν με κουρέλια που μάζεψαν από εδώ κι από εκεί και τραγουδούσαν τον εθνικό μας ύμνο: “χαίρε, ω, χαίρε ελευθεριά”. Ήμουν, όπως μου είπαν αργότερα, 28 κιλά. Οι Αμερικανοί με περιποιήθηκαν καλά επί τρεις μήνες, με ορούς και αποστειρωμένο αίμα. Όταν συνήλθα και στάθηκα στα πόδια μου, μ' έστειλαν στη Γαλλία, όπου έγινα τελείως καλά, και ύστερα γύρισα στην αγαπημένη μου Ελλάδα, φιλώντας το χώμα της και κλαίγοντας από χαρά.

Η επιστροφή στην Θεσσαλονίκη υπήρξε τραυματική – όχι μόνο είχε χάσει την μητέρα του και την οικογένεια του αλλά ολόκληρη η πόλη είχε πλεον αλλάξει μετά την μαζική εξόντωση 55.000 εβραίων σαλονικιών. Οι επιζώντες ζουν σε παραπήγματα αφού είτε το σπίτι τους είχε καταστραφεί, είτε είχε

οικειοποιηθεί από τους 12.000 μεσεγγυόχους δωσίλογους – ενώ οι τάφοι των οικογενειών τους λεηλατούνται από τυμβωρύχους και οι ταφόπλακες χρησιμοποιούνται σε κρατικές και ιδιωτικές κατασκευές. Τραγικά, τα ιατρικά πειράματα που υπέστη στο Άουσβιτς τον γλυτώνουν από την επιστροφή για να πολεμήσει στον Εμφύλιο, ενώ ο ίδιος ζει μαζί με μια άλλη οικογένεια σε ένα σπίτι που νοικιάζουν για τα πρώτα χρόνια.

Σύντομα ξαναπιάνει δουλειά στους κινηματογράφους και γίνεται μέλος σε ένα από τα δυο “μπουλούκια” που είχε τότε η Θεσσαλονίκη. Ειδικότητα του γίνονται οι τεράστιες ζωγραφιές με τους τίτλους των έργων στους διάφορους κινηματογράφους που λειτουργούν ως ρεκλάμες και για πολλά χρόνια ασχολείται με αυτά.

Ταυτόχρονα μένει πιστός στην υπόσχεση του και **δραστηριοποιείται στην Κοινότητα στο τομέα της παιδικής περίθαλψης**. Ενώ στην αρχή χρησιμοποιείται από την Κοινότητα ως υπάλληλος, στην συνέχεια βρίσκεται πίσω από κάθε πρωτοβουλία που σχετίζεται με παιδιά. Φροντίζει για την σίτιση των καινούργιων μωρών που γεννιούνται στα παραπήγματα από τους πρόσφυγες από τα στρατόπεδα και στην συνέχεια με το θέμα της μόρφωσης. Διοργανώνει τις πρώτες προσπάθειες για την δημιουργία ειδικών πρωτοβουλιών για τα παιδιά και την νεολαία, ενώ για χρόνια διοργανώνει το παιδικό Καμπαλατ Σαμπάτ στο Κέντρο Νεολαίας, (το σημερινό παιδικό κέντρο ονομάζεται “Θεός Σαμ” προς τιμή του), συμμετέχοντας ο ίδιος κάθε Παρασκευή στα διάφορα παιχνίδια. Αποτελεί μάλιστα την κινητήρια δύναμη για την δημιουργία των παιδικών κατασκηνώσεων της ΙΚΘ στην Περαιά και μετέπειτα

των πανελλήνιων παιδικών κατασκηνώσεων στην Χαλκιδική και μετά στην Πιερία. Η δράση του δεν είναι διοικητική αλλά είναι ο ίδιος που παίζει με τα παιδιά και έτσι γίνεται γνωστός σε γενιές ελληνοεβραίων ως **Θεός Σαμ**.

Σχολική μεταπολεμική τάξη / Πηγή: Γιαντ Βασέμ

Ο Θεός Σαμ δεν έχει να επιδείξει εντυπωσιακά επιτεύγματα – υπήρξε άνθρωπος χαμηλών τόνων

με, (και λυπάμαι για το μελόδραμα αλλά είναι αλήθεια), μάτια που έλαμπαν όταν έβλεπαν παιδιά. Δεν υπήρξε “σταρ” αλλά δούλεψε ήσυχα και ακατάπαυστα για δεκαετίες μέχρι τα βαθιά γεράματα του για τα παιδιά. Το σύνολο του σημερινού Ελληνικού Εβραϊσμού χρωστάει πολλά σε έναν άνθρωπο που έκανε την δική του προσωπική τραγωδία, την κινητήριο δύναμη για να κάνει δική του οικογένεια του γενιές και γενιές εβραιόπαιδων.

Κλείνω με μια φωτογραφία που μαζί με αυτή από την Πλατεία Ελευθερίας είναι από τις πιο εύγλωττες – ο Θεός Σαμ είναι στα αριστερά, οι άλλοι τρεις είναι ο Μωυσ Αμίρ, ο Αβραάμ Ρομπίσα και ο Μπαρουχ Σεβή και δείχνουν τους αριθμούς τους στον φωτογραφικό φακό.

Δημοσιεύθηκε στο abravanel.wordpress.com στις 19/07/2009

Επιζώντες του στρατοπέδου θανάτου Άουσβιτς.
(Από αριστερά προς δεξιά)
Σαμ Πορφέτα, Μωύς Αμίρ, Αβραάμ Ρομπίσα και Μπαρούχ Σεβή.
(Frederic Brenner, Μουσείο Ολοκαυτώματος της Ουάσιγκτον).

Η αλήθεια είναι ότι το είχαμε σχεδόν ξεχάσει. Ούτε θυμάμαι ποιος το ανέφερε και αρχίσαμε να το ψάχνουμε, ώστε να πούμε δυο κουβέντες στην τελετή λήξης.

Ήξερα ότι ο πατέρας μου ήταν ανακατεμένος από την αρχή αλλά λεπτομέρειες βεβαίως δεν θυμόμουν. Δεν θυμόμουν αλλά μπορούσα να φανταστώ ότι όλα ξεκίνησαν από μια ιδέα. Το πως όμως αυτή η ιδέα για μερικούς ανθρώπους έγινε όραμα, το όραμα εμμονή, η εμμονή πραγματικότητα και η πραγματικότητα θεσμός, κάποιος έπρεπε να μου το εξηγήσει.

Μερικά πράγματα, όταν έχεις μεγαλώσει μέσα και γύρω από αυτά, τα θεωρείς δεδομένα και αυτονόητα.

Άρχισα να ρωτάω ανθρώπους που θυμήθηκαν με αγάπη αγωνίες, ξενύχτια, αναποδιές και πολλές ιστορίες που μετά 30 χρόνια ακούστηκαν αστείες.

Τιμής ένεκεν παραθέτουμε την πρώτη επιτροπή:

- Αβραάμ Κοέν (Μνήμης Ένεκεν)
- Δανιήλ Ιακώβ
- Φλώρα Μιχαέλ
- Νέλλη Σεφιχά
- Χάγια Μαΐρ
- Μάκης Φλωρεντίν
- Φρίντα Κοέν
- Ζακ Μπαρζιλάι

Στο καθιστικό του πατρικού μου ο πατέρας μου διάβαζε, όταν η μητέρα γύρισε από τα ψώνια με το ταχυδρομείο. Η πρόσκληση του σχολείου άνοιξε για να τους ενημερώσει: 30 χρόνια κουδούνι. «Φριντάκι, πέρασαν κιόλας 30 χρόνια;»

Με τιμή
Ερρίκος Α. Κοέν
Αντιπρόεδρος Σχ. Επιτροπής

Το τέλος της φετινής σχολικής χρονιάς ήταν διαφορετικό από τα προηγούμενα, διότι δε γιορτάσαμε μόνο το τέλος της και την αποφοίτηση των τελειοφοίτων αλλά και τα τριάντα χρόνια λειτουργίας του Σχολείου μας.

Σ' αυτόν εδώ το χώρο, ύστερα από 34 χρόνια «σιωπής», χτύπησε εκ νέου, στις 11 Σεπτεμβρίου του 1979, η καρδιά της Κοινότητας μια και αποκτούσε πάλι το δικό της σχολείο. Το κουδούνι του νεοϊδρυθέντος εκπαιδευτικού ιδρύματος κάλεσε τα φυντάνα της πολυπαθούς Κοινότητας σε μια νέα αρχή. Έτσι το όνειρο γινόταν πραγματικότητα. Και αυτό το λέω με πλήρη συνείδηση, γνωρίζοντας τι σημαίνει η ίδρυση δικού της σχολείου για κάθε Κοινότητα της διασποράς.

Τριάντα χρόνια το κουδούνι χτυπά ανελλιπώς και κάθε φορά που ανοίγει τις πόρτες του προσθέτει μια καινούρια στάλα ικανοποίησης και χαράς πρω-

τίστως σ' αυτούς που συνέλαβαν την ιδέα της ίδρυσής του και πάλεψαν για την υλοποίησή της αλλά και σ' ολόκληρη την Κοινότητα, που όλα αυτά τα χρόνια το αγκάλιασε, το στήριξε, το πόνεσε και το πίστεψε. Όλοι έδωσαν ό,τι καλύτερο, ώστε να επιτελέσει το σκοπό του. Όλοι πίστεψαν σ' αυτό και του εμπιστεύτηκαν τα παιδιά τους.

Η Κοινότητα, μέσω των Σχολικών Επιτροπών, όλα αυτά τα χρόνια σταχυολογούσε πάντα το καλύτερο εκπαιδευτικό προσωπικό, του παρείχε εξαιρετική υλικοτεχνική υποδομή, προσδοκώντας τα κατάλληλα αποτελέσματα της εκπαιδευτικής της επένδυσης, έχοντας ως αρχή ότι η καλύτερη επένδυση ενός λαού είναι η προώθηση της παιδείας.

Σήμερα, όντας ο αρχαιότερος στο χώρο αυτό, μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι η προσπάθεια της Κοινότητας έχει δικαιωθεί, διότι η μεγάλη αυτή προσφορά έπεσε στα χέρια εκπαιδευτικών που την αξιοποίησαν με τον καλύτερο τρόπο. Αντιλαμβανόμενοι

πλήρως το σκοπό του Σχολείου, έδωσαν τον καλύτερό τους εαυτό. Αγκάλιασαν το Σχολείο όπως και αυτό τους αγκάλιασε. Το αποτέλεσμα ήταν να βρίσκεται το Σχολείο μας μέσα στα πρώτα καλύτερα της πόλης μας και πάντα ένα βήμα μπροστά. Δεν ήταν λίγες οι φορές που το σχολείο πρόλαβε με τα καινοτόμα προγράμματά του και αυτά του Υπουργείου.

Η πορεία αυτή συνεχίζεται με την ίδια ένταση και τον ίδιο ρυθμό. Με όλο και περισσότερη έγνοια και προσφορά. Η εμπιστοσύνη υπάρχει, οι γονείς το αγκαλιάζουν, η Κοινότητα με τον εκάστοτε Πρόεδρο και το Δ.Σ. προσφέρει, οι Σχολικές Επιτροπές εξακολουθούν να εντάσσουν στην προσωπική τους καθημερινότητα και την εθελοντική τους προς αυτό προσφορά. Μέλη της Κοινότητας ανταποκρίθηκαν και ανταποκρίνονται στην προσπάθεια συνεχούς εκσυγχρονισμού του σχολείου με άμεσες προς αυτό δωρεές, που χρειάζονται, συμπληρώνοντας το ήδη τεράστιο κοινοτικό έργο, οι εκπαιδευτικοί δουλεύουν πάντα για το καλύτερο, ώστε ο στόχος που τέθηκε από τη στιγμή που γεννήθηκε η ιδέα του σχολείου για μια συγκροτημένη γενική και εβραϊκή παιδεία να επιτυγχάνεται.

Ένα κεφάλαιο 30 χρόνων ιστορίας του Σχολείου μας κλείνει σήμερα. Ποιας ιστορίας; Τι ιστορία μπορεί να έχει ένα σχολείο; Μα τι είναι η ιστορία τελικά αν όχι η διαδρομή του καθενός μας; Ο καθένας μας κάθε μέρα γράφει ιστορία. Πιστεύω ότι η ιστορία κάθε λαού γράφεται με την ιστορία κάθε ατόμου και όχι μόνο από τους επώνυμους. Αυτοί μάλλον στηρίζονται στους ανώ-

νυμους. Πιστεύω λοιπόν ότι η ιστορική πορεία κάθε Κοινότητας καθορίζεται σημαντικά από το σχολείο της. Εδώ βρίσκεται το μέλλον και σ' αυτό προσβλέπουμε.

Τελειώνοντας θα ήθελα να ευχηθώ στους αποφοίτους μας καλή συνέχεια στα σχολεία που θα πάνε, να μη ξεχνάνε το σχολείο που τους στήριξε και όταν έρθει η ώρα τους να προσφέρουν στην Κοινότητα όπως τους πρόσφερε αυτή μέχρι τώρα. Να ευχαριστήσω τον Πρόεδρο της Κοινότητας κ. Σαλτιέλ και τα μέλη του Συμβουλίου για την αμέριστη στήριξη και αειφόρα συμπαράστασή τους στο έργο του σχολείου, τους γονείς που μας εμπιστεύονται τα παιδιά τους και συνεργάζονται μαζί μας για ένα καλύτερο αποτέλεσμα, τη Σχολική Επιτροπή και την Πρόεδρό της, που στέκεται δίπλα μας και αγωνίζεται για ένα καλύτερο σχολείο, τους εξ ίσου συμπαράστατες μας δωρητές, που δεν παύουν να μας ενισχύουν και με τη συμβολική προσφορά τους προωθήσαμε ακόμη περισσότερο τον εκσυγχρονισμό του σχολείου και τους συναδέλφους που αγωνιούν και προσπαθούν μαζί μου.

Όσο για μένα, αισθάνομαι ευγνώμων για την εμπιστοσύνη σας εδώ και 27 χρόνια, και ευτυχής γιατί χάρη σ' εσάς ζω μια εμπειρία, που θεωρώ πως λίγοι εκπαιδευτικοί τη ζουν σήμερα, να διδάξω τα παιδιά σας, τα παιδιά των παιδιών σας, να έχω συνεργάτες πρώην μαθητές μου και να διακρίνω στα πρόσωπα και τα λόγια σας, κάθε φορά που συναντιόμαστε, το ενδια-

φέρον και την αγάπη σας για το Σχολείο μας.

Εύχομαι μίαν απρόσκοπτη και εποικοδομητική πορεία του Σχολείου μας χωρίς τέλος και με κινητήρια δύναμη την αγάπη όλων μας.

Ευχαριστώ
Δημήτρης Πάλλας

Επίσκεψη του Προέδρου της ΙΚΘ

Την 7/9/2009 πραγματοποιήθηκε επίσκεψη του Προέδρου της Ι.Κ.Θ., κ. Σαλτιέλ Ντέιβιντ και δύο αντιπροσώπων της ALPHA BANK, προκειμένου να παραδοθεί στη βιβλιοθήκη του Σχολείου μας «Ζοζέφ Αμαρίλιο» σειρά βιβλίων, που αποτέλεσε δωρεά της Τράπεζας.

Τους επισκέπτες υποδέχθηκε ο Δ/ντης του Σχολείου της Κοινότητας κ. Πάλλας Δημήτρης, ο οποίος παρέλαβε τη δωρεά, ευχαρίστησε και ξενάγησε τους επισκέπτες στο Σχολείο και τους ενημέρωσε για τη λειτουργία, το επίπεδο του σχολείου και τη φροντίδα του Προέδρου και της Σχολικής Επιτροπής, για το υψηλό επίπεδο της υλικοτεχνικής υποδομής. ■

March of the Living 2009

...En tierras ajenas, yo me vo morir...

Ήταν η Πολωνία, τα τρένα και το κρύο, μια άνοιξη του '43. Ήταν η Πολωνία, τα τρένα, το κρύο μια άνοιξη του 2009. Για αυτούς και για μας. Για αυτούς ο θάνατος, για μας η ανατομία του.

Το να γυρνάς στα μέρη που μαρτύρησαν οι πρόγονοί μας είναι εμπειρία ανατριχιαστική και παράλληλα χρέος, όχι μόνο εβραϊκό αλλά ανθρώπινο.

Μια άσκηση μυαλού και ψυχής, ένα παιδεμα και μια παιδείυση αμοτέρων που στην καλύτερη περίπτωση

ση μπορεί να καταλήξει μόνο σε ένα παροδικό, φευγαλέο δάκρυ, μια εν μέρει κατανόηση και σύμπνοια με τα βάσανα των θυμάτων.

Άνοιξη του '43. Ένα ταξίδι - ως επί το πλείστον - χωρίς γυρισμό. Και η Σαλονίκη για πάντα χαμένη, χωρίς τελευταίο αποχαιρετιστήριο φιλί. Άνοιξη του 2009. Γυρίσαμε. Για να δώσουμε αυτό το τελευταίο φιλί και να αρθρώσουμε τα λόγια που δεν ειπώθηκαν ποτέ.

Ποτέ ξανά!
Σόλων Σολομών

March of the Living 2009

Σ' αυτό το πολύ βιαστικό πέρασμα
μας από τη γη, καθένας αφήνει
μιαν ανάσα, μια πνοή και όλα μετά
τα σβήνει. Ωστόσο οι άνθρωποι
τον Ολοκαυτώματος μας άφησαν
ένα μάθημα για το πόσο τραγικά
αποτελέσματα μπορεί να επιφέρει
η χρήση του ανθρώπινου νου με
αρρωστημένο τρόπο. Ας αναπαύονται
οι ψυχές τους. Σ.Σ.

Ξεχωριστή εμπειρία αυτό το ταξίδι
για τον καθένα μας. Ευχαριστούμε
Ρ.Φ.

Ευχαριστώ γι' αυτή την πορεία
ζωής... Γι' αυτό το μάθημα ζωής...
Επιστρέφω με καινούριες εμπειρίες
και την επιθυμία να γίνω καλύτερος
άνθρωπος. Σ.Ο.

Η εκδρομή αυτή είναι αυτό που
λέμε ότι το μέλλον συνάντησε το
τραγικό παρελθόν, ένα παρελθόν που
δεν περιγράφεται με λέξεις. Μετά
από αυτό το ταξίδι θα αναθεωρήσω
πολλά πράγματα για τη ζωή και την
εβραϊκή πραγματικότητα. Ευχαριστώ
πολύ που αναζωπυρώσατε την ελπίδα
μου για ένα καλύτερο μέλλον. Σ.Τ.

Εμπειρία ζωής! Πολλά θα με
ακολουθήσουν για όλη μου τη
ζωή, και τα ερωτήματα που μου
γεννήθηκαν θα είναι ένας λόγος
για να μην σταματήσω να μαθαίνω
για τη Σοά. Ελπίζω να φύγουμε με
ελπίδα από εδώ παρά με θυμό και
στεναχώρια. Η.Α.

Τα δάκρυνά σας ελπίδα για το

μέλλον. ο πόνος
σας δύναμη για τη
συνέχεια. Η οργή
σας αγάπη για να
τη μοιραστούμε.
Δεν σας ξέχασα,
δεν σας ξεχνώ, δεν
θα σας ξεχάσω.
Ι.Μ.

Ευχαριστώ για
μια πορεία ζωής
γεμάτη εμπειρίες
εικόνες και
συναισθήματα.
Τώρα ξέρω και δεν
θα ξεχάσω. Ζ.Χ.

Ήταν μια ανεπανάληπτη εμπειρία
την οποία εύχομαι στο μέλλον να τη
ζήσουν και άλλοι. Συνειδητοποίησα
πολλά πράγματα και ευχαριστώ πολύ
γι' αυτό. Α.Α.

... αυτή η εμπειρία θα μείνει
βαθιά χαραγμένη στην καρδιά μου.
Μετά από εδώ θα προσπαθήσω να
μεταδώσω όλα όσα έμαθα για να
μάθει και ο υπόλοιπος κόσμος. Ν.Σ.

Κι όμως ήταν εκεί... τους ένιωθα
δίπλα μου, σε κάθε μου βήμα σε
κάθε ανάσα σε κάθε δάκρυ. Όλο
μαζί και καθένας ξεχωριστά, 6
εκ. Εβραίοι ένωσαν τους ψιθύρους
τους και έφτιαξαν την δική τους
κραυγή που δεν πρόλαβαν ποτέ να
ξεστομίσουν...

Δεν θα ξεχάσω ούτε θα συγχωρήσω!
Ποτέ νια! Ι.Σ.

Σ' αυτό το ταξίδι έμαθα περισσότερα
από όσα θα μάθει κανείς από
οποιοδήποτε βιβλίο. Ευχαριστώ για
τις αναμνήσεις, τις ιστορίες και τις
εικόνες που θα έχω μαζί μου για
πάντα. Φ.Μ. Εγγονή επιζώντος του
Ολοκαυτώματος.

Στην προσπάθειά μου να συλλάβω το ασύλληπτο, χρησιμοποίησα στο έπακρο και τις πέντε αισθήσεις μου....

Δεν υπάρχουν λέξεις για να περιγράψει κανείς το μέγεθος του εγκλήματος.... Η μελωδία της σιωπής σε συντροφεύει απ' την αρχή του ταξιδιού και συνοδευόμενη, τότε από τη θλίψη και την αγανάκτηση, τότε από την φαντασίωση της καθημερινής ζωής στο αχανές εβραϊκό κολαστήριο, συνθέτουν τον αυθορμητισμό της στιγμής....

Μιας στιγμής που σε συντρίβει...

Σε φέρνει αντιμέτωπο με τα αδιέξοδα διλήμματα των «επιλογών χωρίς επιλογή» που αντιμετώπισαν τα θύματα... Σε

προστάζει ν' αντιμετωπίσεις το στυγερότερο έγκλημα στην ιστορία της ανθρωπότητας με ανοιχτό μυαλό και απόλυτο σεβασμό στα βιώματα των επιζώντων... Γιατί μόνον έτσι, θα καταφέρεις ν' απαγκιστρωθείς από την αυτονόητη ψυχική κατάπτωση στην οποία υποβάλεις τον εαυτό σου, σε στιγμές και σε μέρη όπου τα δάκρυα ρέουν αυθόρμητα και η συγκίνηση κατακλύζει την σκέψη...!!

Να μπορέσεις να δεις τα πράγματα πιο ψύχραιμα και με κριτικό πνεύμα, να εξαλείψεις τους δικούς σου Ναζί, διατηρώντας την αξιοπρέπειά σου... όπως έκαναν και οι ήρωες του Γκέτο της Βαρσοβίας... οι εξεγερμένοι στα κρεματόρια του Άουσβιτς-Μπίρκεναου... οι Δίκαιοι των Εθνών...

Φτάνοντας στο Μπίρκεναου νόμιζα ότι θα λυτρωθώ και θα απαλλάξω τον εαυτό μου από το «βάρος» ποικίλων ερωτημάτων: Γιατί πήγαν σαν τα πρόβατα στη σφαγή; Γιατί κυρίως οι Εβραίοι; Πως μπορεί ο μορφωμένος άνθρωπος να κάνει τέτοια εγκλήματα; Νομίζω ότι οι απαντήσεις που ψάχνω κρύβονται στα σημάδια από τις πατημασιές που άφησα πίσω μου στις πέτρες και το χώμα του Μπιρκενάου... Κάθε μου βήμα ήταν και ένα ηχηρό χαστούκι στη Ναζιστική απανθρωπιά, ένας «περήφανος λεκές» που βρομίζει τα Χιτλερικά ιδεώδη αλλά κοσμεύει τις ψυχές των ανθρώπων που χάθηκαν...

*Ας είναι η μνήμη τους
ευλογημένη!!!
Ισαάκ Σασών*

March of the Living 2009

Σ το χαμηλότερο μέρος του κόσμου,
Εκεί που χάθηκε το πρόσωπο του ανθρώπου
Εκεί που η οικογένεια, η προσωπικότητα, η ταυτότητα

Έπαψαν να υπάρχουν,
Εκεί που η αγωνία και ο πόνος και το
μαρτύριο κυριαρχούσαν
Και η παράνοια, και η διαστροφή και η
κακία....

Εκεί εμείς βρήκαμε τους προγόνους μας,
την ιστορία μας,
Βρήκαμε την ταυτότητά μας.
Εκεί η αγωνία τους, ο πόνος τους, το
μαρτύριο τους
Έγιναν ένα σφίξιμο, ένα δάκρυ, μια περι-
συλλογή.

Δεν μπορείς να νιώσεις αν δεν αφήσεις τον
εαυτό σου να μαλακώσει
Δεν μπορείς να συμπονέσεις αν δεν λυγίσεις
Δεν μπορείς να κλάψεις αν δεν ...ταυτιστείς!
Να καταλάβεις, δεν μπορείς.

Επιστρέψαμε σ' αυτά τα μέρη - που μόνο μέσα μας ήταν το κολαστήριο που έζησαν οι δικοί μας, γιατί τώρα έχουν όλα μετατραπεί σε μουσεία, σε πάρκα... – 'αναβιώσαμε' τις στιγμές της ζωής τους, γνωρίσαμε κάπως, την αγωνία τους και ίσως, νιώσαμε στο ελάχιστο τον πόνο τους. Επιστρέψαμε σ' αυτά τα μέρη, 30 νέοι Εβραίοι της Ελλάδας, ο καθένας με την ιστορία του και την ιστορία της οικογένειάς του, ο καθένας με τις απόψεις του, τους προβληματισμούς του και τις εμπειρίες του.

Συνόδεψα, την ομάδα αυτή των νέων παιδιών από τις κοινότητες Αθηνών και Θεσσαλονίκης στο «March of the Living» και η συγκίνηση και η ικανοποίηση που άντλησα ήταν μεγάλες. Έφερα εδώ, στον τόπο του θανάτου, τη ζωή, τη συνέχιση, το μέλλον μας!

Τους έγραψα: « Η παρέα όλων σας και του καθενός ξεχωριστά και η πορεία μας μαζί σ' αυτή την 'πορεία των ζώντων' ήταν μεγάλη ευχαρίστηση για μένα. Να είστε όλοι σας καλά και 'φωτισμένοι' στη ζωή σας. »

Νέλλη Αρούχ-Καπόν

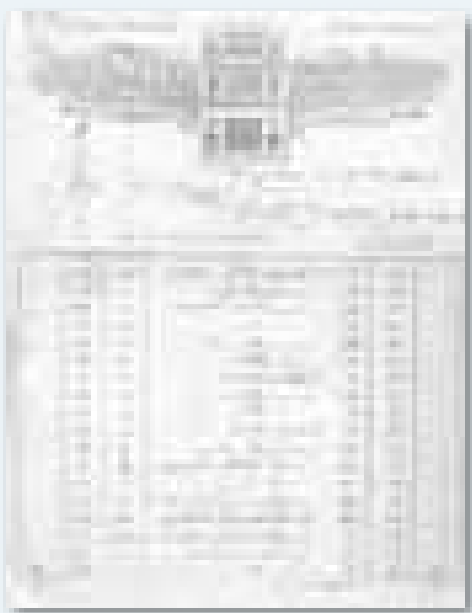

Δραστηριότητες του Εβραϊκού Μουσείου Θεσσαλονίκης

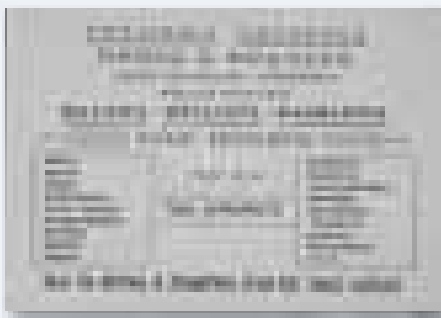
Η ύπαρξη και το έργο που συντελείται στο Μουσείο μας αναγνωρίζονται πλέον σαφώς από τους τουριστικούς και επιστημονικούς φορείς της πόλης αλλά και διεθνώς. Πρόσφατα παρατηρήθηκε άνοδος της επισκεψιμότητας κατά ποσοστό 40% που καταδεικνύει ότι το Μουσείο αποτελεί πλέον απαραίτητο σταθμό για μεγάλο μέρος των επισκεπτών της πόλης μας.

Ιδιαίτερα σημαντική για την πορεία του Μουσείου είναι η ολοκλήρωση των εργασιών που αφορούν τη νέα πτέρυγα, η οποία περιλαμβάνει εκθεσιακό χώρο, χώρο προβολών και εκδηλώσεων καθώς και χώρο αφιερωμένο στην ιστορική τεκμηρίωση και έρευνα. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο νέος εκθεσιακός χώρος έχει αφιερωθεί στη μνήμη του Ανδρέα Σεφichά, ο οποίος διετέλεσε Πρόεδρος της Ι.Κ.Θ. επί σειρά ετών. Ο χώρος παρέχει τη δυνατότητα διοργάνωσης περιοδικών εκθέσεων παράλληλα με τη έκθεση των μόνιμης συλλογών του Μουσείου.

Παράλληλα, το Μουσείο συνέχισε και ολοκληρώνει την πρώτη φάση της επιστημονικής έρευνας για τη δημιουργία ενός εργαλείου στη διάθεση της ιστορικής έρευνας και κάθε άλλου ενδιαφερόμενου, με σκοπό την ανασύσταση του συνόλου των εβραϊκών και μικτών εταιρειών /ατομικών επιχειρήσεων, την ανάδειξη της εβραϊκής επιχειρηματικότητας, ως συστατικό κομμάτι της εν γένει οικονομικής δραστηριότητας στη Θεσσαλονίκη κατά το πρώτο μισό του 20^{ου} αιώνα και την διάσωση μέρους της συλλογικής ιστορικής μνήμης των Εβραίων της Θεσσαλονίκης. Η φάση αυτή περιλαμβάνει την καταγραφή και τεκμηρίωση 15.000 περίπου φωτογραφικών λήψεων εγγράφων (από σύνολο 25.000) που αφορούν στην ενότητα Εταιρείες / Ατομικές

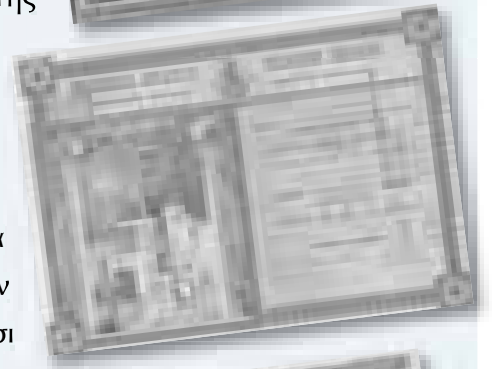
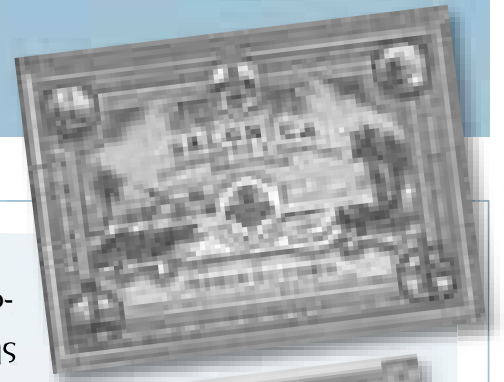
επιχειρήσεις και προέρχονται από τα αρχεία και συλλογές δημοσίων φορέων της πόλης μας και ιδιωτών. Τα αποτελέσματα της έρευνας αυτής θα είναι προσβάσιμα σε κάθε ενδιαφερόμενο μέσω της λειτουργίας σχετικού διαδικτυακού τόπου, όπου και θα αναρτηθεί η βάση δεδομένων με όλα τα σχετικά στοιχεία. Όλοι θα μπορούμε να περιηγηθούμε στον τόπο αυτό και να αναζητήσουμε στοιχεία που αφορούν την δημιουργία και εξέλιξη μέσα στο χρόνο σημαντικού μέρους των εβραϊκών επιχειρήσεων που σημάδεψαν την ιστορία της πόλης μας. Έτσι θα έχουμε πρόσβαση σε συστατικά έγγραφα, αλληλογραφία, διαφημίσεις και άλλα στοιχεία επιχειρήσεων των προηγούμενων γενιών, τα ονόματα κάποιων από τις οποίες γνωρίζουμε καθώς η φήμη τους μας συνοδεύει ως τις μέρες μας. Την βαρύτητα του έργου αυτού αναγνωρίζουν αφενός η ακαδημαϊκή κοινότητα, αφετέρου φορείς που εργάζονται για την διάσωση της συλλογικής ιστορικής μνήμης των Εβραίων της Θεσσαλονίκης, όπως η εκπρόσωπος του Claims Conference κυρία Elvira Glueck

η οποία επισκέφθηκε το Μουσείο και εξέφρασε τον ενθουσιασμό της μετά την ενημέρωσή της επί του έργου από την επιστημονική μας ομάδα. Πρόσθετα, φορείς του «Task Force για τη Διεθνή Συνεργασία για την Εκπαίδευση, για το Ολοκαύτωμα, τη Μνήμη και την Έρευνα» εξετάζουν το ενδεχόμενο ένταξης του εν λόγω έργου στο πεδίο έρευνας και τεκμηρίωσης για την μνήμη του Ολοκαυτώματος.

Στα εκπαιδευτικά προγράμματα του Μουσείου που απευθύνονται σε μαθητές από την Ε' τάξη Δημοτικού έως την Β' τάξη Γυμνασίου, ανταποκρίνονται όλο και περισσότερα σχολεία της Θεσσαλονίκης και της ευρύτερης περιοχής, αλλά και της Αθήνας.

Τέλος ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει στην ολοκλήρωση της καταλογοποίησης των 1694 τόμων που περιλαμβάνονται στη βιβλιοθήκη του Μουσείου καθώς και στο έργο της συντήρησης σημαντικού όγκου βιβλίων εξαιρετικής σπουδαιότητας και ιστορικής αξίας.

Μακαμπιάδα 2009

Υστερα από πολλή προσπάθεια και σχεδιασμό, η ελληνική αποστολή κατάφερε να λάβει μέρος στη φετινή Μακαμπιάδα. Η αποστολή, που αναχώρησε για το Τελ-Αβίβ στις 11 Ιουλίου, αποτελούνταν από 18 αθλητές και 2 προπονητές, που αγωνίστηκαν σε τρία αγωνίσματα: καλαθοσφαίριση, επιτραπέζια αντισφαίριση και ημιμαραθώνιο. Δύο μήνες πριν την έναρξη των αγώνων ξεκινήσαμε προπονήσεις με στόχο την καλή απόδοση στους αγώνες.

Η αγωνιστική παρουσία των ομάδων μας ήταν αξιοπρεπέστατη, αποσπώντας θετικότατα σχόλια και σεβασμό σε όλες τις αναμετρήσεις της. Μάλιστα η ομάδα της καλαθοσφαίρισης πραγματοποίησε και μια νίκη επί του Μεξικού.

Κορυφαία, δε, στιγμή των αγώνων, ήταν η παρέλαση στο κατάμεστο στάδιο Ραμάτ - Γκαν, η στιγμή

της εκπροσώπησης όλων των Ελλήνων Εβραίων. Η εμπειρία αυτή δύσκολα περιγράφεται και θα μείνει για πάντα χαραγμένη στη μνήμη όλων όσοι απαρτίσαμε την Ελληνική αποστολή.

Όλα αυτά δεν θα γίνονταν πράξη δίχως την αμέριστη συμπαράσταση και υποστήριξη του Συμβουλίου της Ι.Κ.Θ. Η Κοινότητά μας στέκεται πάντοτε αρωγός στις αθλητικές δραστηριότητες των νέων, κάτι το οποίο χαροποιεί ιδιαίτερα τους ομόθρησκους και ιδιαίτερα εμάς τους νέους.

Εκ μέρους
της Ελληνικής αποστολής

Ο Αρχηγός
Ιακώβ Αρούχ

Δ.Ε.Σ.Ι.Ε. 2009

Κάποιος είπε ότι τίποτα δεν άλλαξε στο ΔΕΣΙΕ '09.

Ίσως... Η εποχή είναι πάντα η ίδια. Η τοποθεσία είναι η ίδια. Οι σκηνές, η πύλη, το αρχηγείο... Η θάλασσα, τα γήπεδα, η ψυχαγωγία... ακόμη και οι αποθήκες μας.

Κάποιος είπε ότι τίποτα δεν άλλαξε στο ΔΕΣΙΕ '09.

Ίσως... Δεν άλλαξε η δομή του ΔΕΣΙΕ, η ροή του προγράμματος, τα ωράρια.

Δεν άλλαξε η ατμόσφαιρα, η διάθεση, το κέφι!

Κάποιος είπε ότι τίποτα δεν άλλαξε στο ΔΕΣΙΕ '09. Κι όμως... κάτι άλλαξε. Το σπουδαιότερο! ΑΛΛΑΞΑΝ ΤΑ ΑΤΟΜΑ!!!

Μικρά παιδάκια που ήρθαν κοντά μας για πρώτη φορά! Τα μικρά παι-

διά που μεγάλωσαν και έγιναν έφηβοι, οι έφηβοι που έγιναν νέοι και ανέλαβαν αυτοί με την σειρά τους καθήκοντα στο ΔΕΣΙΕ. Ανέλαβαν αυτοί να προσφέρουν με την σειρά τους όσα οι ίδιοι απόλαυσαν όταν ήταν μικροί. Προσωπικό, ομαδάρχες, υπεύθυνοι τομέων, αρχηγείο, όλοι καινούριοι στα πόστα τους και όλοι τους ΥΠΕΡΟΧΟΙ! Έδωσαν όλοι τον καλύτερό τους εαυτό! Και φυσικά η ανταμοιβή όλων είναι τα πρόσωπα και οι αγκαλιές των παιδιών όταν ευχαριστούνται και όταν νιώθουν το συναίσθημα που όλοι μοιραζόμαστε στο ΔΕΣΙΕ μας.

Γιατί είναι μοναδικό αυτό που ζούμε. Είναι μοναδικό, αποκλειστικό δικό μας και πολύτιμο! Η χαρά της συνεύρεσης, της ανταμώσης μεταξύ μας. Μαζί τρώμε, μαζί κοιμόμαστε, μαζί παίζουμε, μαζί διασκεδάζουμε! Μοιραζόμαστε σκέψεις, συναισθήματα, αδυναμίες, προβλήματα, επιτυχίες. Έρωτες!!!

Είναι η χαρά της προσφοράς, η

έξαψη της δημιουργίας, η ικανοποίηση της ανταπόδοσης και της συνέχισης!

Είναι περιττό να αναφέρουμε τα καινούρια στρώματα που έκαναν τον ύπνο μας καλύτερο και τις ανακαινισμένες τουαλέτες που ανεβάζουν το επίπεδο διαβίωσης όλων μας! Ούτε θα επεκταθούμε στις λεπτομέρειες του προγράμματος, στις εκδρομές, στις δραστηριότητες, στις ξεχωριστές ημέρες, όσο επιτυχημένα κι αν ήταν αυτά!

Γιατί αυτό που μένει σε όλους μας από τον πιο μικρό μέχρι τον πιο μεγάλο είναι το δέσιμο, η αγάπη, η ιδιαίτερη, ξεχωριστή, αποκλειστική σχέση που δημιουργείται ανάμεσά μας, που μας γεμίζει δύναμη και σιγουριά! Που μας κάνει να θέλουμε να είμαστε όλοι εκεί! Που μας κάνει να ανυπομονούμε για την επόμενη συνάντησή μας, για την επόμενη χρονιά ΔΕΣΙΕ.

Το Αρχηγείο της Δ.Ε.Σ.Ι.Ε.

Αγαπημένη μου Ζιζή,
Αγαπημένη μας φίλη,

Έφυγες αφήνοντας πίσω σου ένα μεγάλο κενό. Εδώ και χρόνια ήθελα να σου πω πόσο σε θαύμαζα, πόσα μου έμαθες, πόσο με βοήθησες. Ήταν όμως αργά, δεν με κα-
ταλάβαινες πια. Το μόνο που μπορώ να κάνω τώρα είναι να θυμάμαι.

Να θυμάμαι και να αναπολώ τα χρόνια εκείνα που στην ABIB συνεργαστήκαμε τόσο καλά. Σ' άκουγα με τα αυτιά μου ορθάνοιχτα γιατί ήξερα πως ήταν για το καλό μου.

Κάναμε πολλά ταξίδια στο Ισραήλ, παρακολουθώντας τα σεμινάρια. Δεν άνοιγα το στόμα μου και όμως με έπεισες πως έπρεπε να αντιπροσωπεύσω τη Θεσσαλονίκη επάξια. «Πάρε ένα Tavor, μου έλεγες και σήκω να μιλήσεις». Τι βουνό μου φαινόταν όλο αυτό και τι ημικρανίες ακολουθούσαν.

Και σιγά - σιγά με την επιμονή και υπομονή σου έγινα κι εγώ κάτι. Τα κατάφερα.

Όταν δούλευες στο «ΕΛ Γκρέκο», μου τηλεφωνούσες και εγώ έτρεχα για να μου δώσεις άρθρα να μεταφράσω από τις εφημερίδες "Jewish Chronicle". Όταν σκάλωνα σε καμιά λέξη σ' έπαιρνα τηλέφωνο να με βοηθήσεις.

Το σπίτι σου στην Παύλου Μελά και στην Προξένου Κορομηλά ήταν το στέκι του Συμβουλίου μας. Πάντα μας μάζευες εκεί.

Τα χρόνια περνούσαν και τα καταφέρναμε μια χαρά στη WIZO Ισραήλ και δεν ήταν λίγες οι φορές που εισπράτταμε τα μπράβo τους.

Τα χρόνια περνούσαν και για σένα και για μένα με όλα τα συμβάντα που ήρθαν στη ζωή μας. Αποσύρθηκες σιγά-σιγά και μας έλειψες τόσο πολύ. Μου έλειψες τόσο

πολύ. Δεν θέλω να σου πω περισσότερα γιατί οι μνήμες μου καλπάζουν και τα διάφορα περιστατικά γεμάτα δυσκολίες και χαρές που περάσαμε μαζί είναι πάρα πολλά.

Ευτυχώς έχω ανεκτίμητα δείγματα της σκέψης σου και της ικανότητάς σου. Είναι οι εργασίες σου όπως στη Ημέρα της Βίβλου, τα «Ήθη και τα Έθιμα» και βέβαια η μετάφρασή σου του βιβλίου του Μαρσέλ Νατζαρή.

Μόνο ένα σου λέω, δεν θα σε ξεχάσω ποτέ και εάν κατάφερα κάτι να γίνω σήμερα σε μεγάλο μέρος το οφείλω σε σένα.

Θα είσαι πάντα στην καρδιά μου, θα είσαι πάντα στην καρδιά όλων όσων σε γνώρισαν και σε αγάπησαν.

Αιωνία η μνήμη σου
Φλώρα Μιχαέλ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Στον **Ααρών Βενουζίου** που έλαβε επάξια την ειδικότητα του ορθοπαιδικού χειρουργού ευχόμαστε καλή σταδιοδρομία.

Οι γονείς του
Η οικογένειά του
Οι θείοι του

ΠΕΝΘΟΣ

• Σας ευχαριστούμε για τη συμπαράσταση στο βαρύ μας πένθος για την απώλεια της λατρευτής μας συζύγου, μητέρας, γιαγιάς και αδερφής **Βίκας Σαπόρτα**.

Ο σύζυγος: Δαν
Τα παιδιά: Σαμ - Ντόρα
Τα αδέρφια: Μάκης Έττυ
Ο εγγονός: Δανιήλ
Οι λοιποί συγγενείς

• Σας ευχαριστούμε για τη συμπαράσταση στο βαρύ μας πένθος για την απώλεια του λατρευτού μας συζύγου, πατέρα, παππού και αδερφού **Λέων Ρ. Αρούχ**.

Η σύζυγος: Καίτη
Η θυγατέρα: Αλίκη
Ο εγγονός: Λέων
Τα αδέρφια
Οι λοιποί συγγενείς

ΘΑΝΑΤΟΙ

Μπενβενίστε Ελίζα, ετών 84
Μπακόλα Αιμιλία, ετών 84
Ρουμπέν Στρούμσα, ετών 83
Ρούσο Λέα, ετών 73
Αρούχ Λέων, ετών 66
Γκατένιο Γιουσέφ, ετών 80
Κοέν Αβραάμ, ετών 74
Σαπόρτα Βίκα, ετών 68
Φλωρεντιν Ντίνα, ετών 88
Χάγουελ Λιλή, ετών 86
Καράσσο Δανίδ, ετών 88
Καρχή Μάρη, ετών 87
Λέων Μπενμαγιόρ, ετών 93

ΓΑΜΟΙ

Δανίδ Ναχούμ - Εσθήρ Θεοδοσίου
Ηλίας Αλτσέχ - Εφράιμ Δαμουλάκη

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

• **Ντανιέλ - Λόλα**
του Βιτάλ Αελιών και της Nicole Hutt

• **Σαμουήλ Σάμη**
του Αλπέρ Πέρεζ και της Χάννας Απανοζίδου

ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2009

Παρόντες: Δ. Σαλτιελ, Π. Παρέντε,
Γ. Ρούσσο, Χ. Πίντο, Δ. Ταρμπουλούς.
Απόντες: Ουδείς

Παρίσταται ο Διευθυντής της ΙΚΘ
κ. Σαμουήλ Ιωσαφάτ.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α

Το Κοινοτικό Συμβούλιο της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης συνήλθε έκτακτα με την θλιβερή αναγγελία του θανάτου του Επίτιμου Προέδρου της ΙΚΘ.

Λέων Μπενμαγιόρ του Ιακώβ

Ο Πρόεδρος της Κοινότητας κ. Δαυίδ Σαλτιελ αναφέρεται στο θλιβερό γεγονός και στην προσωπικότητα του εκλιπόντος.

Ο αείμνηστος Λεών Μπενμαγιόρ υπήρξε ένας από τους στυλοβάτες της μεταπολεμικής Κοινότητάς μας. Η ζωή του περιστράφηκε γύρω από δύο μεγάλες αγάπες του, στις οποίες αφιέρωσε όλη του τη φροντίδα και την δραστηριότητα του: την Κοινότητα και την οικογένεια του.

Κατά την κατοχή βρέθηκε μαζί με το σύνολο του εβραϊκού πληθυσμού της πόλης στα Ναζιστικά στρατόπεδα στην Πολωνία. Στο Λουσβιτς-Μπίρκεναου από όπου γλύτωσε ως εκ θαύματος, μαζί με ελάχιστους ακόμη συμπατριώτες του Θεσσαλονικείς Εβραίους.

Μετά την απελευθέρωση γύρισε στην Θεσσαλονίκη όπου μαζί με λίγους άλλους εμπνευσμένους συνεργάτες εργάστηκε σκληρά για την αναστήλωση της Κοινότητάς μας. Τα προβλήματα που αντιμετώπισε μεγάλα και δυσεπίλυτα.

Από την μια έπρεπε να ανασυσταθεί η Κοινότητα ως οργανισμός με όλες τις δυσκολίες που συνεπάγεται το γεγονός αυτό εκείνη την εποχή και από την άλλη έπρεπε να συντηρηθούν και να επιζηήσουν οι Εβραίοι που γύρισαν από τα στρατόπεδα και όσοι επέστρεψαν από τα βουνά όπου είχαν ενταχθεί στην αντίσταση ή κρυφτεί για να γλιτώσουν.

Τα προβλήματα τεράστια και η προσπάθεια titania.

Σιγά-σιγά όμως η ζωή της Κοινότητας έπαιρνε μορφή και οι δραστηριότητες της απαιτούσαν την προσπάθεια των λίγων ανθρώπων που αφιέρωσαν την ζωή τους σ' αυτό. Στην πρώτη γραμμή αυτής της προσπάθειας ο αείμνηστος Λέων Μπενμαγιόρ, που αποχαιρετούμε σήμερα.

Εντάχθηκε στην επιτροπή περιθάλψεως, στην επιτροπή σχολικής αρωγής, στην επιτροπή κατασκήνωσης και παντού όπου οι ανάγκες της νεολαίας το απαιτούσαν. Αισθάνονταν σαν πατέρας όλων των νέων. Και έτσι τον έβλεπαν και αυτοί, σαν πατέρα τους.

Με το πέρασμα των χρόνων η Κοινότητα εύρισκε τον δρόμο της και τον βηματισμό της και ο Λέων Μπενμαγιόρ πάντοτε κοντά της, πάντοτε πολεμιστής.

Διατέλεσε πρόεδρος της Κοινότητας από το 1978 έως και το 1993. Όλοι τον θυμούνται στην θέση αυτή να κρατά στιβαρά το τιμόνι της Κοινότητάς μας οδηγώντας την με δύναμη αλλά και δικαιοσύνη στον δρόμο της προκοπής.

Έδινε πάντοτε ιδιαίτερη βαρύτητα στην νεολαία και στην εμπέδωση της ταυτότητάς της. Ενθάρρυνε κάθε κίνηση που έδινε σε αυτήν όραμα και πνευματικούς στόχους, γνωρίζοντας πως τα παιδιά αυτά αποτελούν το μέλλον της Κοινότητας.

Καμία δραστηριότητα κανένας σκοπός δεν ξέφευγε από το άγρυπνο μάτι του. Ήταν πανταχού παρών. Αλλά με έναν τρόπο σοφό, σαν τους παλιούς Χαχαμίμ της παράδοσής μας. Τον διέκρινε η ολοκληρωτική αφιέρωση στην αποστολή του, η αγάπη για την Κοινότητα και τους ανθρώπους της και η δικαιοσύνη στην κρίση του.

Όταν ο ίδιος επέλεξε να αποσυρθεί από την επίσημη ενασχόληση του με την Κοινότητα, το Συμβούλιο αναγνωρίζοντας το σύνολο της προσφοράς του τον ετίμησε αναγορεύοντάς τον σε Επίτιμο Πρόεδρο της Ισραηλιτικής Κοινότητας.

Η αναγνώριση του έργου του δεν υπήρξε όμως μόνο ενδοκοινοτικό ζήτημα, καθώς στις 24 Δεκεμβρίου του 2001 ο αείμνηστος Λέων Μπενμαγιόρ τιμήθηκε από τέως Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας Κωστή Στεφανόπουλο με τον Χρυσό Σταυρό του Τάγματος της Τιμής.

Ακόμη όμως και όταν αποσύρθηκε από τα επίσημα καθήκοντά του έχοντας λάβει όλες αυτές τις τιμές παρέμεινε κοντά μας, φροντίζοντας να ενημερώνεται και να μας βοηθά, όποτε του το ζητούσαμε με τις συμβουλές και την πολύτιμη εμπειρία του.

Με τις πράξεις του στα χρόνια που υπηρέτησε την Κοινότητά μας, κατέστησε τον εαυτό του ένα μεγάλο κομμάτι της μεταπολεμικής ιστορίας της. Η Κοινότητά μας θα τον τοποθετήσει στο βάθρο των μεγάλων τέκνων της.

Η άλλη μεγάλη του αγάπη και φροντίδα ήταν η οικογένεια του. Όλοι γνωρίζουμε την αγάπη που έτρεφε για κάθε ένα από τα μέλη της. Για την σύζυγο του Τζίλντα που του στάθηκε σ' όλη του τη ζωή και τον στήριξε σε όλες του τις επιλογές. Όταν ανέφερε το όνομά τα χείλη του έσταζαν μέλι και η καρδιά του ξεχειλίζει από αγάπη. Τα παιδιά του τον Τζέκη, τον Ίνο και τον Γιώρι από νωρίς, προσπάθησε να τα εμπνεύσει με τις αξίες της οικογένειας και να τους μεταγγίσει το αίσθημα αγάπης και προσφοράς για την Κοινότητά μας.

Η μεγάλη του αγάπη ήταν η οικογένειά του. Σε κάθε γιορτή φρόντιζε η οικογένεια να είναι συγκεντρωμένη γύρω από το γιορτινό τραπέζι. Και τι υπερηφάνεια ένιωθε όταν στην ερώτησή μας «Πού θα περάσεις τις γιορτές κ. Λεών;» απαντούσε «θα μαζευτούμε όλοι μαζί στο σπίτι».

Τελικά ο αείμνηστος Λεών δικαίωσε τη ζωή του. Και οι δύο αγάπες στις οποίες αφιερώθηκε Κοινότητα και οικογένεια μεγάλωσαν και πρόκοψαν και σ' αυτό έβαλε όχι ένα μικρό αλλά ένα μεγάλο λιθάρι ο εκλιπών αείμνηστος συνεργάτης και φίλος μας ΛΕΩΝ ΜΠΕΝΜΑΓΙΟΡ.

Θα τον θυμόμαστε όλοι με αγάπη και νοσταλγία. Η Κοινότητα τον έγραψε στην Ιστορία της με χρυσά γράμματα και η οικογένειά του τον έκλεισε στις καρδιές της σαν το πιο πολύτιμο κομμάτι της ζωής της.

Ακολούθως το Κοινοτικό Συμβούλιο αποφασίζει ομόφωνα:

Να εκφράσει προς την οικογένεια του αείμνηστου εκλιπόντος τη βαθύτατη θλίψη του και την οδύνη του.

Να συμμετάσχει σύσσωμο στην κηδεία και να καταθέσει στεφάνι στη μνήμη του αείμνηστου εκλιπόντος.

Να τιμήσει την πολυετή και ανεκτίμητη προσφορά του κάνοντας την κηδεία με Κοινοτική δαπάνη.

Ονομάζοντας την αίθουσα συνεδριάσεων της Κοινοτικής Συνελεύσεως και του Κοινοτικού Συμβουλίου εις «Αίθουσα Λεών Μπενμαγιόρ».

Να διαβαστεί το παρόν ψήφισμα κατά την νεκρώσιμη ακολουθία και να δοθεί προς δημοσίευση στον Εβραϊκό τύπο.

**ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ
ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΟΥΣΑΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΕΤΣ ΑΧΑΪΜ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2009**

Παρόντες: Βεατρίκη Περαχιά, Ματαθίας Βενουζίου,
Μάρκος Βενουζίου, Αβραάμ Λεβή
Απόντες: Ουδείς

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α

Η Διοικούσα Επιτροπή του Ιδρύματος «Ετς Αχαΐμ» συνήλθε έκτακτα μόλις πληροφορήθηκε την αδόκητη απώλεια του

Λέων Μπενμαγιόρ του Ιακώβ

Γίνεται εκτενή αναφορά στη ζωή και στο έργο του εκλιπόντος που προσέφερε στον Εβραϊσμό της Θεσσαλονίκης ολόκληρη τη ζωή του και ακολούθως η επιτροπή αποφασίζει:

Να εκφράσει προς την οικογένεια του εκλιπόντος την βαθειά της λύπη για την απώλεια του αιμνήστου.

Να παραστεί σύσσωμη στην κηδεία του.

Να καταθέσει στη μνήμη του δωρεά στο Εβραϊκό σχολείο της Κοινότητας ύψους €300.

Να δημοσιευτεί το παρόν ψήφισμα στον Εβραϊκό τύπο.

**ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ
ΤΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΚΑΘΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
«Χ. ΚΟΒΟ»
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2009**

Παρόντες: Χ. Κούνιο, Ι. Άντζελ, Χ. Άλβο, Β. Καπόν, Ι. Αρδίτης
Απόντες: Ι. Μπενμαγιόρ

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α

Η Επιτροπεία του Θρησκευτικού Καθιδρύματος «Χαϊμούτσο Κόβο» με βαθιά οδύνη, συνήλθε σε έκτακτη συνεδρίαση σήμερα 29 Νοεμβρίου 2009, ύστερα από τη θλιβερή αγγελία του θανάτου του αιμνήστου

ΛΕΩΝ ΜΠΕΝΜΑΓΙΟΡ του ΙΑΚΩΒ

ο οποίος διετέλεσε επί σειρά ετών Πρόεδρος της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης και
Πατέρας του μέλους του Ιδρύματος «Χ. Κόβο» κ. Ιωσήφ Μπενμαγιόρ.

Η Επιτροπεία αποφάσισε ομόφωνα

Να εκφραστούν τα συλλυπητήρια της στην οικογένεια του εκλιπόντος.

Να κατατεθεί στη μνήμη του αντί στεφάνου το ποσό των 500€ υπέρ του «Γηροκομείου Σ. Μοδιάνο».

Να επιδοθεί το παρόν ψήφισμα στην οικογένεια του εκλιπόντος και να δημοσιευθεί στον Εβραϊκό τύπο.

Να παραστεί σύσσωμη στην κηδεία του.

**ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ
ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΗΣ WIZO - AVIV - ZIV
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2009**

ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Συμβούλιο της WIZO - AVIV - ZIV συνήλθε εκτάκτως με το θλιβερό άγγελμα του θανάτου του

Λεών Μπενμαγιόρ του Ιακώβ,

Επίτιμου Προέδρου της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης

Η Πρόεδρος της WIZO εξέηρε την προσωπικότητα του εκλιπόντος και τόνισε ότι ήταν πάντα πλάι τους όταν τον χρειάζονταν.

Κατόπιν τούτου το Συμβούλιο της WIZO - AVIV - ZIV αποφασίζει ομόφωνα:

Να παρακολουθήσει σύσσωμο την κηδεία του.

Να απευθύνει προς την οικογένεια του εκλιπόντος τα θερμά του συλλυπητήρια.

Να δημοσιευτεί το παρόν ψήφισμα στον Εβραϊκό Τύπο της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας.

**ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ
ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΗΣ WIZO
ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 2009**

ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Συμβούλιο της WIZO αφού συνήλθε εκτάκτως με το θλιβερό άγγελμα του θανάτου του

Ρουμπέν Στρούμσα του Μεναχέμ,

συζύγου της Αντιπροέδρου του, κας Λούση Στρούμσα.

Αποφασίζει Ομόφωνα

Να παρακολουθήσει σύσσωμο την κηδεία του.

Να απευθύνει προς την οικογένεια του εκλιπόντος τα θερμά του συλλυπητήρια.

Να δημοσιευτεί το παρόν ψήφισμα στον Εβραϊκό Τύπο της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας

Ψηφίσματα-Ανακοινώσεις

ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΥ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2009

Παρόντες: Χάιντς Κούνιο, Σολομών Παρέντε, Ελιέζερ Αρούχ, Ηλίας Κοέν.
Απόντες: Ουδείς

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α

Το Προεδρείο της Κοινοτικής Συνέλευσης της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης συνήλθε έκτακτα μόλις πληροφορήθηκε την αδόκητη απώλεια του αιμνήστου τώως μέλους της και Επίτιμου Προέδρου της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης

Λέων Μπενμαγιόρ του Ιακώβ

Ο εκλιπών υπήρξε μέλος της Κοινοτικής Συνέλευσης επί δεκαετίες μεταπολεμικώς, αναδειχθείς Πρόεδρος της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης από το 1978 μέχρι και το έτος 1993. Υπηρέτησε την Κοινότητά μας, σ' όλες τις δραστηριότητές της και από όλες τις βαθμίδες της Διοίκησης της με πίστη και αφοσίωση. Η προσφορά του ήταν ανεκτίμητη. Η παρουσία του και οι αγορεύσεις του στην Κοινοτική Συνέλευση διακρίνονταν πάντα από μετριοπάθεια και εμμονή στην υπηρετήση των αναγκών της Κοινότητάς μας, στην φροντίδα των μελών της και στην διατήρηση των αξιών του Εβραϊσμού.

Το Προεδρείο της Κοινοτικής Συνέλευσης αποχαιρετά ένα άξιο και ιστορικό μέλος της και αποφασίζει:

Να εκφράσει προς την οικογένεια του αιμνήστου εκλιπόντος την βαθιά του λύπη και την αμέριστη συμπαραστάση του στον πόνο της.

Να παραστεί σύσσωμο στην κηδεία και να καταθέσει στεφάνι.

Να δημοσιευτεί το παρόν ψήφισμα στον Εβραϊκό τύπο.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ 2009

Παρόντες: Δαυίδ Σαλτιέλ, Ιακώβ Μπενμαγιόρ, Ισαακ Ίνο Αντζελ, Ίσραελ Ρούσσο, Πίγχας Παρέντε
Απόντες: Κανένας

ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Κοινοτικό Συμβούλιο της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης συνήλθε μόλις πληροφορήθηκε τον θάνατο του

ΑΒΡΑΑΜ (ΜΙΝΟΥ) ΚΟΕΝ

Ο Πρόεδρος του Κοινοτικού Συμβουλίου κ. Δαυίδ Σαλτιέλ αναφέρεται στην προσωπικότητα του εκλιπόντος τονίζοντας πως υπήρξε ακούραστος εθελοντής στις δεκαετίες που ακολούθησαν την ανασύσταση της Κοινότητας. Διετέλεσε Πρόεδρος του ιδρύματος Ετς - Αχαΐμ φροντίζοντας για την έκδοση των θρησκευτικών βιβλίων που υπήρξαν η βάση για την κάλυψη των θρησκευτικών αναγκών της Κοινότητάς μας για δεκαετίες. Επίσης υπηρέτησε τις επιτροπές συναγωγών και νεκροταφείου και συνέβαλε τα μέγιστα στη διατήρηση και προαγωγή των θρησκευτικών μας παραδόσεων. Ήταν ο πρώτος πρόεδρος της σχολικής επιτροπής, που συγκροτήθηκε μετά από σχετική απόφαση Κοινοτικού Συμβουλίου και βοήθησε ουσιαστικά τη δημιουργία του Δημοτικού Σχολείου της Κοινότητάς μας, το οποίο συνέχισε να στηρίζει με την ίδια αγάπη στα χρόνια που ακολούθησαν. Υπήρξε άξιος Εβραίος οικογενειάρχης που διαπαιδαγόησε τα παιδιά του σύμφωνα με τα εβραϊκά ιδεώδη και τους μετέδωσε την φλόγα του εθελοντισμού.

κατόπιν το Κοινοτικό Συμβούλιο αποφασίζει ομόφωνα:

Να παραστεί στην κηδεία του εκλιπόντος.

Να εκφράσει προς την οικογένεια του εκλιπόντος τα συλλυπητήριά του και την συμμετοχή του στο πένθος της.

Να δωρίσει, εις μνήμην του εκλιπόντος, το ποσό των €500 υπέρ των σκοπών του δημοτικού σχολείου της ΙΚΘ.

Να επιδώσει το παρόν ψήφισμα στην οικογένεια του αιμνήστου και να το δημοσιεύσει στον εβραϊκό τύπο.

ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ « ΕΤΣ - ΑΧΑΪΜ » ΤΗΣ ΠΕΜΤΗΣ 30 ΙΟΥΛΙΟΥ 2009

Παρόντες: Β. Περαχιά, Μ. Βενουζίου, Μ. Βενουζίου, Α. Λεβή.
Απόντες: Κανείς

ΨΗΦΙΣΜΑ

Η Επιτροπεία του Ιδρύματος « Ετς - Αχαΐμ », με βαθιά οδύνη, συνήλθε σε έκτακτη συνεδρίαση σήμερα 30 Ιουλίου 2009 και ώρα 11 π. μ., ύστερα από την θλιβερή αγγελία του Θανάτου του αείμνηστου

ΑΒΡΑΑΜ (ΜΙΝΟ) ΚΟΕΝ

που διετέλεσε επί σειρά ετών, Αντιπρόεδρος της Διοικούσας Επιτροπής, του Ιδρύματός μας

και αποφάσισε ομόφωνα :

Να εκφραστούν τα συλλυπητήρια της στην οικογένεια του εκλιπόντος.

Να κατατεθεί στη μνήμη του και αντί στεφάνου το ποσό των 300,00€, υπέρ του Γηροκομείου « Σ. Μοδιάνο ».

Να επιδοθεί το παρόν ψήφισμα στην οικογένεια του εκλιπόντος και να δημοσιευθεί στον Εβραϊκό τύπο.

Να παραστεί σύσσωμη στην κηδεία του.

**ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ
ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2009**

Παρόντες: Δ. Σαλτιελ, Ι. Μπενμαγιόρ, Ι. Άντζελ, Ι. Ρούσσο,
Π. Παρέντε.
Απόντες: Ουδείς

ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης συνήλθε έκτακτα μόλις πληροφορήθηκε θάνατο της

Ελίζας (Ζιζής) χήρας Δαβίδ (Ντικ) Μπενβενίστε

Ο πρόεδρος της Κοινότητας κ. Δαβίδ Σαλτιελ σκιαγραφεί την προσωπικότητα της εκλιπούσης και τονίζει ότι υπήρξε άξια εβραία μητέρα και σύζυγος που σε πολύ δύσκολους καιρούς, αγωνίστηκε για την οικογένεια της και διαπαιδαγόησε τα παιδιά της σύμφωνα με τα εβραϊκά ιδεώδη. Επίσης όπως και ο αείμνηστος σύζυγός της Δαβίδ Μπενβενίστε, ο οποίος διετέλεσε για χρόνια Πρόεδρος και επιτέλεσε σημαντικό έργο, έτρεφε μεγάλη αγάπη για την Κοινότητα. Υπήρξε ιδιαίτερα δραστήρια στην οργάνωση της WIZO, προς την οποία προσέφερε μεγάλο μέρος της ζωής της. Επίσης προσέφερε εθελοντικά σε πάμπολλες Κοινοτικές εκδηλώσεις ενώ ήταν πάντα στο πλευρό του σχολείου μας, έχοντας συμβάλει καθοριστικά στην ίδρυσή του αλλά και στη συνέχεια στην άνδρωσή του. Η αείμνηστη Ζιζή γέμισε την ζωή της με την οικογένειά της και την Κοινότητά μας προς τις οποίες αφιερώθηκε ολόψυχα.

Γι' αυτό το λόγο θα τη θυμόμαστε πάντα με αγάπη.

Κατόπιν το Κοινοτικό Συμβούλιο αποφασίζει ομόφωνα:

Να εκφράσει προς την οικογένεια της αειμνήστου εκλιπούσας τη βαθύτατη θλίψη του και την οδύνη του.

Να συμμετάσχει σύσσωμο στην κηδεία.

Να γίνει η κηδεία με Κοινοτική δαπάνη.

Να δωρίσει στην μνήμη της εκλιπούσης το ποσό των €200 υπέρ της βιβλιοθήκης Εβραϊκού Δημοτικού Σχολείου.

Να διαβαστεί το παρόν ψήφισμα κατά την νεκρώσιμη ακολουθία και να δοθεί προς δημοσίευση στον Εβραϊκό τύπο.

**ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ
ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ 22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2009**

Παρόντες: Χέλλα Ματαλών, Αλίκη Καπέτα, Λέων Ναρ,
Ερρίκος Κοέν, Ιάκωβος Μόσιος, Άννα Άλβο, Λέα Αλγκάβα
Απόντες: Ουδείς.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Η Επιτροπή Σχολείου της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης, πληροφορηθείσα το θλιβερό άγγελμα του θανάτου του:

ΛΕΩΝ ΑΡΟΥΧ

πατέρα της προέδρου της επιτροπής Σχολείου Αλίκης Αρούχ, συνέρχεται σε έκτακτη συνεδρίαση κατά την οποία συζητήθηκε εκτενώς το μεγάλο έργο που προσέφερε ο Λέων Αρούχ επί μακρά σειρά ετών, συνολικά στην Ισραηλιτική Κοινότητα Θεσσαλονίκης, αλλά και ιδιαίτερα στη Νεολαία της και στην Πολιτιστική της Κληρονομιά και Προσφορά. Εκτός όμως από αυτά, ο Λέων Αρούχ υπήρξε ένθερμος υποστηρικτής του Σχολείου μας, βοηθώντας έμπρακτα στη συνεχή βελτίωσή του. Η ισχυρή του προσωπικότητα υπήρξε πολλές φορές κίνητρο για την πρόοδο του σχολείου μας και τη βελτιστοποίηση των υπηρεσιών του

Η Επιτροπή Σχολείου

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΟΜΟΦΩΝΑ

Να παραστεί η επιτροπή σύσσωμη την κηδεία.

Να απευθύνει προς την οικογένεια του τα βαθύτατα της συλλυπητήρια και την συμμετοχή της στο πένθος της.

Να πραγματοποιήσει μια δωρεά 200€ για τις ανάγκες του σχολείου.

Να δημοσιευτεί το παρόν στον Εβραϊκό τύπο της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας.

**ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ WIZO
ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2009**

ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Συμβούλιο της WIZO αφού συνήλθε εκτάκτως με το θλιβερό άγγελμα του θανάτου της

Ελίζας (Ζιζής) χήρας Δαβίδ (Ντικ) Μπενβενίστε

Η Πρόεδρος της WIZO εξήρε την προσωπικότητα της εκλιπούσης και τόνισε ότι υπήρξε άξια Εβραία μητέρα και σύζυγος που διαπαιδαγόησε τα παιδιά της σύμφωνα με τις αρχές της Εβρα-

ϊκής Θρησκείας. Η πολυετής και ανιδιοτελής προσφορά της στην οργάνωση της WIZO αποτέλεσε φωτεινό και διδακτικό παράδειγμα για όλες και θα τη θυμόμαστε για πάντα με αγάπη.

Κατόπιν τούτου το Συμβούλιο της WIZO αποφασίζει ομόφωνα:

Να παρακολουθήσει σύσσωμο την κηδεία της.

Να απευθύνει προς την οικογένεια της εκλιπούσης τα θερμά του συλλυπητήρια.

Να δημοσιευτεί το παρόν ψήφισμα στον Εβραϊκό Τύπο της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας.

ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2009

Παρόντες: Δ. Σαλτιέλ, Ι. Μπενμαγιόρ,
Ι. Άντζελ, Π. Παρέντε.
Απόντες: Ι. Ρούσσο

ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης συνήλθε έκτακτα μόλις πληροφορήθηκε αιφνίδιο θάνατο του

Λέων Αρούχ του Ραφαήλ

Ο Πρόεδρος της Κοινότητας κ. Δαυίδ Σαλτιέλ σκιαγραφεί την προσωπικότητα του εκλιπόντος τονίζοντας πως υπήρξε άξιος Εβραίος οικογενειάρχης και επί σειρά ετών Πρόεδρος της Επιτροπής Πολιτιστικών Δραστηριοτήτων αποτελώντας υπόδειγμα για την εθελοντική προσφορά του.

Η ενασχόληση του με τα θέματα του Εβραϊσμού της Ελλάδος ξεκίνησε από τα εφηβικά του χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων αναδείχθηκε σε ηγετική μορφή της Εβραϊκής Νεολαίας Ελλάδος συμβάλλοντας σημαντικά στην οργάνωση της. Μετά τα λίγα χρόνια που πέρασε στην Αθήνα, τον τόπο όπου γεννήθηκε και κρύφτηκε με την μητέρα του κατά τη διάρκεια του Ολοκαυτώματος, επέστρεψε στη Θεσσαλονίκη. Από τότε ανέλαβε άμεσα πρωταγωνιστικό ρόλο στην οργάνωση και της δικής μας νεολαίας παρά το νεαρό της ηλικίας του. Αγωνίστηκε και κατάφερε να συγκεντρώσει κοντά του τότε μια ομάδα παιδιών που χάρη στην δική του καθοδήγηση έδωσε πνοή στην Κοινότητα, οργάνωντας παραστάσεις, δρώμενα, συναυλίες, διαλέξεις και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς. Ο Λέων, όπως ήταν σε όλους μας γνωστός, μέσα από αυτές τις δραστηριότητες ανέδειξε την έντονη και πολυσχιδή προσωπικότητά του καθώς έγραψε σενάρια σκηνοθέτησε, παρουσίασε, και έκανε ότι άλλο μπορούσε έχοντας υπό τον έλεγχό του κάθε πτυχή των δραστηριοτήτων αυτών. Αντίστοιχο έργο έκανε και στην κατασκήνωση δημιουργώντας για όλους όσους βρέθηκαν εκεί τα χρόνια εκείνα αξέχαστες ιστορίες και αναμνήσεις.

Με βάση τα μέλη της ομάδας αυτής στα χρόνια που ακολούθησαν σχημάτισε, από το μηδέν, την Επιτροπή Πνευματικών και Καλλιτεχνικών Εκδηλώσεων, που αργότερα μετονομάστηκε σε επιτροπή Κέντρου Νεολαίας. Έδωσε ζωή στην Κοινότητά μας

και ενθάρρυνε τη συμμετοχή σημαντικού αριθμού ανθρώπων στα Κοινοτικά δρώμενα που στα επόμενα χρόνια και χάρη σε αυτή την πρώτη ενασχόληση τους έκαναν τον εθελοντισμό για την Κοινότητά μας κομμάτι της καθημερινότητάς τους. Το δέσιμο του μάλιστα με την Ε.Π.Κ.Ε. υπήρξε τέτοιο ώστε να τον οδηγήσει να δώσει το όνομα αυτό και στην επιχείρησή του. Ακόμη και όταν μεγάλωσε συνέχισε να καθοδηγεί με πάθος και να είναι στυλοβάτης της νεολαίας μας ανταποκρινόμενος σε κάθε της ανάγκη χωρίς δεύτερη σκέψη, καθώς γνώριζε πως τα νέα παιδιά είναι το μέλλον και πως αυτά μπορούν να λειτουργήσουν ως κινητήρια δύναμη για ότι και αν επιθυμούμε να δημιουργήσουμε.

Μπορεί να θυμόμαστε ίσως πιο ζωντανά τα πρόσφατα επιτεύγματά του, τα kavedjiko αλλά και τα διεθνή συνέδρια για την Ισπανοεβραϊκή Γλώσσα που ξεκίνησαν από την αγάπη του για τη Γλώσσα των Εβραίων της Θεσσαλονίκης, την ανάγκη και την πεποίθηση του για τη διατήρησή της. Τις πάμπολλες εκδηλώσεις που αναδείκνυαν την σημαντικότητα των μελών μας και της Κοινότητάς μας εν γένει ακόμη και σήμερα. Όλοι γνωρίζαμε την απaráμιλλη αφοσίωση του κάθε φορά που αναλάμβανε την οργάνωση των τελετών για την Ημέρα Μνήμης των Ελλήνων Εβραίων Μαρτύρων και Ηρώων του Ολοκαυτώματος και φυσικά τις ιδέες του που κάθε χρονιά οδηγούσαν στη δημιουργία των φιλμ που αποτελούσαν κεντρικό στοιχείο της κάθε εκδήλωσης.

Παράλληλα βέβαια, διατέλεσε εκπρόσωπος της ΙΚΘ στην επιτροπή Δημοσίων Σχέσεων του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου, συμμετείχε και σε επιτροπές της Κοινότητας όπως αυτή της αξιοποίησης ακινήτων, κατασκηνώσεων και του ενημερωτικού δελτίου. Τα τελευταία χρόνια συμμετείχε ενεργά, ως εκπρόσωπος της Κοινότητάς μας και στον οργανισμό του Φεστιβάλ των Δημητρίων, ύστερα από επίσημη πρόσκληση του Δήμου Θεσσαλονίκης.

Όλοι όσοι τον γνωρίσαμε, έστω και λίγο, ξέραμε ότι η ενέργειά του και η ανάγκη για προσφορά ήταν άσβεστη. Κάτι που τον ώθησε εκτός από την πολύωρη ασχολία του με την Κοινότητα, να αφιερωθεί στην άλλη μεγάλη του αγάπη την ομάδα μπάσκετ του Άρη Θεσσαλονίκης στον οποίο

υπήρξε για χρόνια στέλεχος, ακολουθώντας τον σύλλογο παντού.

Είναι δύσκολο να πω το τελευταίο αντίο σε έναν φίλο που βρισκόταν πάντα στο πλευρό μας για ότι τον χρειαζόμασταν και τον οποίο θα θυμόμαστε πάντα με αγάπη. Σε έναν άνθρωπο που γνώριζε την σημαντικότητα του Εβραϊσμού της Θεσσαλονίκης και αφιέρωσε την ζωή του, συμβάλλοντας στην ανάδειξή του. Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι σήμερα όλοι μας αισθανόμαστε ειλικρινά φτωχότεροι.

Κατόπιν το Κοινοτικό Συμβούλιο αποφασίζει ομόφωνα:

Να εκφράσει προς την οικογένεια του αειμνήστου εκλιπόντος τη βαθύτατη θλίψη του και την οδύνη του.

Να συμμετάσχει σύσσωμο στην κηδεία.

Να δωρίσει στην μνήμη του εκλιπόντος το ποσό των €500 υπέρ του Εβραϊκού Δημοτικού Σχολείου.

Να διαβαστεί το παρόν ψήφισμα κατά την νεκρώσιμη ακολουθία και να δοθεί προς δημοσίευση στον Εβραϊκό τύπο.

**ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ
ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2009**

Παρόντες: Περαχιά Βεατρίκη, Ναχμία Λέλα, Μπενμαγιόρ Γιάφι, Αελιών Ανθούλα, Ζακάρ Καιτη, Καράσσο Μάκης, Σεβή Αλμπέρτο, Καράσσο Μπέκυ, Καράσσο Τίλντα, Μπενρουμπή Νίνα, Βεντούρα Έτη, Μπενουζίλιο Βικτώρια, Κούνιο Δαβίδ, Μπουρλά Γκρατσιέλα, Περαχιά Έρρικα Ζεμούρ, Φρανσές Αλέγρα, Σαούλ Άντυ.
Απόντες: Σαλτιέλ Λέον.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Η επιτροπή πολιτιστικών δραστηριοτήτων της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης συνέρχεται σε έκτακτη συνεδρίαση λόγω της θλιβερής αναγγελίας του θανάτου του:

ΛΕΩΝ ΑΡΟΥΧ του ΡΑΦΑΗΛ

Τέως Προέδρου της επιτροπής πολιτιστικών δραστηριοτήτων και αγαπημένου φίλου.

Η Πρόεδρος της επιτροπής αναφέρεται σύντομα στην προσωπικότητα του εκλιπόντος και στην επί δεκαετιών προσφορά του στην Κοινότητα, στον τομέα των πολιτιστικών καθώς και στην αγάπη του για την Ισπανοεβραϊκή γλώσσα.

Η επιτροπή πολιτιστικών δραστηριοτήτων μετά από εισήγηση της Προέδρου, κ. Βεατρίκης Περαχιά

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Να παραστεί σύσσωμη την κηδεία του εκλιπόντος.

Να απευθύνει προς την οικογένεια του τα θερμά της συλλυπητήρια και την συμμετοχή της στο πένθος της.

Να δημοσιευτεί το παρόν στον Εβραϊκό τύπο.

**ΕΚΤΑΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ
ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ
ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2009**

Παρόντες: Π. Χάγουελ, Δ. Αρούχ, Λ. Ναρ
Απόντες: Λ. Σαλτιέλ, Μ. Γιεχασκιέλ, Λ. Αμπαστάδο, Μ. Μπουένο

ΨΗΦΙΣΜΑ

Η Επιτροπή Ενημερωτικού Δελτίου της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης συνέρχεται έκτακτα με την θλιβερή είδηση της ξαφνικής απώλειας του αιμνήστου:

ΛΕΩΝ ΡΑΦΑΗΛ ΑΡΟΥΧ

Μέλους της Επιτροπής Ενημερωτικού Δελτίου, αντιπροέδρου της Επιτροπής Αξιοποίησης Ακινήτων της Ι.Κ.Θ. και τέως προέδρου της Επιτροπής Πολιτιστικών.

Ο κ. Π. Χάγουελ κάνει μια αναφορά στην προσωπικότητα και το έργο του εκλιπόντος, ο οποίος υπήρξε πρότυπο πατέρα και συζύγου, δραστήριο μέλος της Κοινότητας προσφέροντας εθελοντικά τις υπηρεσίες του στις διάφορες επιτροπές που υπηρέτησε άοκνα.

Κατόπιν των ανωτέρω, η επιτροπή

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΟΜΟΦΩΝΑ

Να παραστεί σύσσωμη στην κηδεία του εκλιπόντος.

Να απευθύνει προς την οικογένεια του τα βαθύτατά της συλλυπητήρια και την ολόψυχη συμμετοχή της στο πένθος της.

Να επιδοθεί το παρόν στην οικογένεια του εκλιπόντος.

Να δημοσιευτεί το παρόν στον Εβραϊκό Τύπο.

**ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ ΑΚΙΝΗΤΩΝ ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2009**

Παρόντες: Χαΐμ (Νίκος Άλβο), Άκης Ρόμπισα, Τζακ Αλχανάτης, Σαμουήλ Βαρσάνο, Μάρκος Καπέτας, Χαΐμ Άντζελ.
Απόντες: Ουδείς.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Η Επιτροπή Αξιοποίησης Κοινοτικών Ακινήτων της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης συνέρχεται σε έκτακτη συνεδρίαση μετά τη θλιβερή αναγγελία του θανάτου του Αντιπροέδρου της Επιτροπής

Λέων Αρούχ του Ραφαήλ

Ο πρόεδρος της επιτροπής, κος Χαΐμ Άλβο εκφράζει τη θλίψη του για το γεγονός και περιγράφει την προσωπικότητα του εκλιπόντος που υπήρξε άξιος σύζυγος και πατέρας, δραστήριο μέλος της Κοινότητας με μεγάλη προσφορά στις Επιτροπές που υπηρέτησε για χρόνια. Η ισχυρή του προσωπικότητα συνέβαλε στην αποδοτικότητα του συνόλου του έργου της Επιτροπής.

Μετά από τα ανωτέρω η επιτροπή αποφασίζει ομόφωνα:

Να εκφράσει προς την οικογένεια του εκλιπόντος, την βαθύτατη θλίψη της.

Να απευθύνει προς την οικογένεια του τα βαθύτατά της συλλυπητήρια και την ολόψυχη συμμετοχή της στο πένθος της.

Να παραστεί στην κηδεία.

Να επιδώσει το παρόν ψήφισμα.

Να δημοσιευθεί το παρόν στον Εβραϊκό Τύπο.

איל אביניר

Τα άρθρα στο παρόν ενημερωτικό δελτίο αντικατοπτρίζουν την προσωπική άποψη των συγγραφέων και όχι απαραίτητα την άποψη της Ισραηλίτικης Κοινότητας Θεσσαλονίκης.

Αν θα θέλατε να επικοινωνήσετε με τη συντακτική επιτροπή του ενημερωτικού δελτίου και να μας στείλετε σχόλια και ιδέες γράψτε μας στην διεύθυνση: jctnewsletter@freemail.gr

El Avenir
Ενημερωτικό δελτίο
Ισραηλίτικης Κοινότητας Θεσσαλονίκης

Ιδιοκτήτης:
Ισραηλική Κοινότητα Θεσσαλονίκης (Ν.Π.Δ.Δ.)
Βασ. Ηρακλείου 26, 54624 Θεσσαλονίκη
τηλ: 2310-275701
email: info@jct.gr
web: www.jct.gr

Εκδότης:
Ο Πρόεδρος της ΙΚΘ, κ. Δαυίδ Σαλτιέλ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο:
Σαμουήλ Ιωσαφάτ

Συντακτική Επιτροπή:
Λύντια Αμπαστάδο, Διαμάντω Αρούχ, Λέων Ρ. Αρούχ,
Μπαρούχ Γιεχασκιέλ, Μπέττυ Μπουένο, Λέων Ναρ,
Λεόν Σαλτιέλ, Πωλ Χάγουελ.

Σχεδίαση - γραφιστική επιμέλεια:
GATENIO / H_y B_{raz}il

